

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a členů Mgr. Michala Králíka, Ph.D., Mgr. Jana Jursíka, Mgr. Dagmar Jersákové, JUDr. Ivo Pavlů a doc. JUDr. Jany Reschové, CSc., v právní věci kárného navrhovatele: **předseda Okresního soudu v Teplicích**, se sídlem U Soudu 11, Teplice, proti kárně obviněnému: **JUDr. M. Č.**, předseda senátu Okresního soudu v Teplicích, zast. obhájcem JUDr. PhDr. Stanislavem Balíkem, advokátem se sídlem Kolínská 13, Praha 3, o návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 25. 5. 2017, při ústním jednání konaném dne 6. 9. 2017,

t a k t o :

JUDr. M. Č., nar. X,
předseda senátu Okresního soudu v Teplicích,
se podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.

u z n á v á v i n n ý m, ž e

ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 30 Nt 41/2016 řádně nepřezkoumal návrh státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 15. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 - 9, na vzetí obviněného P. Ch., nar. X, trestně stíhaného pro 1) přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a 2) přečin únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou podle § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, spáchaný ve formě přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku, do vazby, a nezjistil tak, že skutek kvalifikovaný jako trestný čin uvedený pod bodem 2) zcela zjevně nemohl naplňovat všechny znaky trestného činu, a že u samotného trestného činu uvedeného pod bodem 1) zcela zjevně nebyly splněny podmínky vazby stanovené v § 68 odst. 2 trestního řádu, přičemž z návrhu na vzetí obviněného do vazby nebylo zřejmé, že by na věc bylo možné použít ustanovení § 68 odst. 3 či 4 trestního řádu, a dne 16. 7. 2017 tak vydal zjevně nezákonné usnesení č. j. 30 Nt 41/2016 - 15, jímž vzal v rozporu s § 67 a § 68 trestního řádu obviněného do vazby, který v ní na základě tohoto rozhodnutí pobýval do dne 28. 7. 2016, 9.55 hod., tj. 12 dní,

t e d y

z a v i n ě n ě p o r u š i l

povinnosti soudce a ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé
rozhodování soudů,

t í m s p á c h a l

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.

a z a t o s e m u u k l á d á

podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb.

k á r n é o p a t ř e n í s n í ž e n í p l a t u o 1 5 % n a d o b u 4 m ě s í c ů .

O d ů v o d n ě n í :**I.****Obsah návrhu**

[1] Kárný navrhovatel podal u kárného soudu návrh na zahájení kárného řízení, přičemž kárné provinění spatřoval v tom, že kárně obviněný jako soudce Okresního soudu v Teplicích zajišťující dosažitelnost pro úkony přípravného trestního řízení při vazebním zasedání dne 16. 7. 2016 – aniž řádně přezkoumal, zda k tomu jsou splněny zákonné podmínky – vyhověl návrhu státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích Mgr. Z. L. ze dne 15. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 - 9, a vydal usnesení č. j. 30 Nt 41/2016 - 15, jímž z důvodu dle § 67 písm. c) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), vzal do vazby obviněného P. Ch., nar. X, stíhaného pro skutek kvalifikovaný jako přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a pro skutek kvalifikovaný jako přečin únosu dítěte a osoby stížená duševní poruchou podle § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve stadiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku, ačkoliv ke vzetí obviněného do vazby zcela zjevně nebyly splněny zákonné podmínky, neboť ani jeden ze skutků, pro které bylo zahájeno jeho trestní stíhání, nebyl trestným činem, přičemž obviněný byl nezákonně vazebně zajištěn až do 28. 7. 2016, kdy byl propuštěn na základě příkazu státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích Mgr. Denisy Vaničkové, která zároveň zrušila nezákonné usnesení Policie ČR, KŘP Ústeckého kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, územní odbor Teplice (dále jen „policejní orgán“) ze dne 15. 7. 2016, č. j. KRPU 148681-25/TČ-2016-040971, jímž bylo zahájeno trestní stíhání obviněného, a policejní orgán následně usnesením ze dne 23. 2. 2017, č. j. KRPU 148681-120/TČ-2016-040971-HL, věc odložil s tím, že nejde o podezření z trestného činu a není namístě ji vyřídit jinak, čímž se kárně obviněný soudce dle kárného navrhovatele dopustil kárného provinění dle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), jelikož zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil tak důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

[2] Kárný navrhovatel v návrhu nejprve podrobně popsal skutkové okolnosti případu, přičemž poukázal zejména na zmiňované usnesení policejního orgánu, jímž bylo zahájeno trestní stíhání obviněného P. Ch., na návrh státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 15. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 - 9, na vzetí obviněného P. Ch. do vazby, na usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 16. 7. 2016, č. j. 30 Nt 41/2016 - 15, jímž byl obviněný P. Ch. vzat do vazby, na usnesení státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 28. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 - 29, kterým bylo zrušeno nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání obviněného P. Ch., na příkaz státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 28. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 - 33, k propuštění obviněného P. Ch. z vazby a dále na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2017, č. j. 12 Ksz 1/2017 - 35.

pokračování

[3] Kárný návrhovač následně uvedl, že ze skutečností popsaných v předchozí části kárného návrhu je zřejmé, že kárně obviněný při vazebním zasedání dne 16. 7. 2016 rozhodl o vzetí do vazby obviněného P. Ch., ačkoliv pro to zcela evidentně nebyly splněny zákonné podmínky. Kárný návrhovač poznamenal, že je třeba přisvědčit státní zástupkyni Mgr. Vaníčkové v tom, že ani jeden ze skutků, pro něž bylo zahájeno trestní stíhání obviněného P. Ch., nenaplnil skutkovou podstatu žádného trestného činu, tj. ani trestných činů, které v nich shledal policejní orgán, ani jiných trestných činů (přestože jinak nepochybně šlo o jednání protiprávní, nikoliv však o jednání trestné), a odkázal v tomto smyslu na argumentaci obsaženou v odůvodnění usnesení okresní státní zástupkyně ze dne 28. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 - 29.

[4] Ve vztahu k prvnímu skutku vytýkanému obviněnému Ch., tj. přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, nelze dle kárného návrhovače pominout, že policejní orgán (v odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání) ani státní zástupkyně Mgr. L. (v odůvodnění návrhu na vzetí obviněného do vazby) nijak nevysvětlily, proč právě v tomto konkrétním případě mělo mít zaslání jedné fotografie, byť s nevhodným obsahem, poškozené dívce ve věku 14 let natolik intenzivní vliv (následek) na její rozumový a mravní vývoj, aby se o tento trestný čin jednalo. Absenci takového zdůvodnění lze vysvětlit mj. tím, že takový následek v daném případě nenastal a ani nastat nemohl. Na tom se nakonec shodli v kárném řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 12 Ksz 1/2017 státní zástupkyně Mgr. Vaníčková a Mgr. L. (jež svá pochybení v kárném řízení uznala), kárný návrhovač v uvedeném řízení (okresní státní zástupce v Teplicích Mgr. O. Z.) a kárný soud, který to deklaroval ve svém rozhodnutí ze dne 25. 4. 2017, č. j. 12 Ksz 1/2017 - 35. Ve vztahu k tomuto skutku obviněného Ch. kárný návrhovač dále zdůraznil, že vzetí obviněného do vazby by nepřicházelo v úvahu ani s přihlédnutím k § 68 odst. 2 trestního řádu, dle něhož nelze vzít do vazby obviněného, který je stíhán pro úmyslný trestný čin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje dvě léta. To je též případ přečinu dle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Přitom z příslušných spisů je zjevné, že nenastala situace uvedená v § 68 odst. 3 písm. e) trestního řádu, která by toto omezení eliminovala. Pokud by tedy kárně obviněný dbal ustáleného doktrinárního i judikatorního výkladu právní úpravy trestného činu (přečinu) ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, musel nevyhnutelně dospět k závěru, že první ze skutků, pro který byl obviněný trestně stíhán, není uvedeným (a dokonce ani jiným) trestným činem, přičemž obviněný nemohl být vzat do vazby ani s ohledem na omezení dané § 68 odst. 2 trestního řádu.

[5] Kárný návrhovač dále podotkl, že ani druhý z vytýkaných skutků, tj. přečin únosu dítěte a osoby stížená duševní poruchou podle § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve stadiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku, nemohl kárně obviněného důvodně přimět k rozhodnutí o vzetí obviněného do vazby. Právní úprava vymezující podmínky trestnosti přípravy jako prvního vývojového stadia trestného činu (§ 20 trestního zákoníku) totiž je naprosto jednoznačná (u takto kvalifikovaného trestného činu není příprava trestná) a posouzení přípravy tohoto přečinu jako trestného jednání by tudíž znamenalo hrubou neznalost zákona.

[6] Dle kárného návrhovače je z uvedeného zřejmé, že JUDr. Č. při rozhodování o vazebním zajištění obviněného P. Ch. zcela rezignoval na přezkoumání, zda jsou naplněny podmínky pro vzetí obviněného do vazby (§ 67 a § 68 trestního řádu), tj. v prvé řadě, zda skutky, pro něž je obviněný trestně stíhán, mají všechny zákonné znaky trestného činu, a bez ohledu na zákon, jímž je absolutně vázán, jakož i na ustálenou rozhodovací praxi vyšších soudů, kárně obviněný toliko nekriticky převzal (nezákonně) závěry policejního orgánu a státní zástupkyně, jejímuž návrhu vyhověl. Tímto jednáním JUDr. Č. zaviněně porušil zejména povinnost soudce

vyplývající z § 80 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, podle kterého je soudce povinen vykonávat svou funkci svědomitě a při jejím výkonu se zdržet všeho, co by mohlo narušit její důstojnost anebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Současně podle kárného návrhatele takto zaviněně porušil princip (absolutní) vázanosti soudce zákonem, jenž zakotvuje zejména čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR a § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, neboť se zákonem (trestním zákoníkem, resp. *trestním řádem*) při rozhodování o vazbě obviněného P. Ch. neřídil.

[7] Závažnost porušení povinností JUDr. Č. dle kárného návrhatele zvyšuje také fakt, že nezákonné rozhodnutí o vazbě výrazně zasáhlo do základního, ústavně garantovaného práva obviněného na ochranu osobní svobody (čl. 8 Listiny základních práv a svobod), neboť obviněný takto byl omezen na osobní svobodě po dobu více než 10 dnů. Závažnost pochybení JUDr. Č. zvyšuje i skutečnost, že je již mnoho let zařazen na *trestním úseku Okresního soudu v Teplicích* a patří tudíž mezi profesně zkušené *trestní soudce*. Shora popsáním zaviněným porušením povinností soudce tedy JUDr. Č. podle kárného návrhatele ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů a dopustil se kárného provinění dle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

[8] Kárný návrhvatel dále zdůraznil, že soudce, jenž rozhoduje o vazbě, je vázán vymezením skutku, pro který bylo zahájeno *trestní stíhání*. Pouze tento skutek je totiž oprávněn (či spíše povinen) právně posoudit, aby – při zjišťování podmínek vazby – ověřil, zda má všechny zákonné znaky *trestného činu*. Projevy obviněného při vazebním zasedání jsou v těchto souvislostech bezpředmětné a svůj význam mohou mít až při hodnocení, zda je odůvodněna některá z obav uvedených v § 67 písm. a), b) nebo c) *trestního řádu*. K hodnocení vazebních důvodů ovšem soudce může přistoupit až poté, co dospěl k závěru, že skutek, pro který bylo zahájeno *trestní stíhání*, má všechny znaky *trestného činu* a jsou zřejmé důvody k podezření, že jej spáchal obviněný. Nenaplní-li skutek (skutky), pro který (které) bylo zahájeno *trestní stíhání*, veškeré znaky *trestného činu* (*trestných činů*), nelze o vazebním zajištění obviněného uvažovat, ať už by jeho projevy při vazebním zasedání byly jakékoliv.

[9] *Bezpředmětný* – alespoň z hlediska základů odpovědnosti soudce za kárné provinění - je dle kárného návrhatele také následný postoj obviněného k vydanému nezákonnému rozhodnutí. Ostatně obviněný P. Ch., mladý člověk bez právního vzdělání a v tu dobu i bez obhájce, si zjevně byl vědom nesouladu svého počínání se zákonem a uvěřil „*zjišťování*“ policejního orgánu, státní zástupkyně a nakonec i soudce, že se jedná o *trestné činy*, a proto vazbu „*akceptoval*“ jako (pro něj) logický následek. To však na závažnosti pochybení orgánů činných v *trestním řízení* příliš nemění.

[10] Dále se návrhvatel vyjádřil k osobě kárně obviněného soudce a závěrem shrnul, že vytýkaný skutek považuje za natolik závažný, že naplňuje intenzitu kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, přičemž dle jeho názoru nepřichází v úvahu postup podle § 88a zákona o soudech a soudcích. Ostatně pochybení soudce spočívající ve vydání nezákonného rozhodnutí o vazbě, jež má svůj základ v nepřezkoumání (zcela evidentně chybějících) podmínek pro vzetí obviněného do vazby, je principiálně závažnější než obdobné pochybení státní zástupkyně, která – aniž by řádně přezkoumala zákonnost zahájení *trestního stíhání* – podala návrh na vzetí obviněného do vazby. Při rozhodování o vazbě v přípravném *trestním řízení* je totiž soudce konečným garantem zákonnosti, je povinen případná pochybení státního zástupce odhalit a adekvátně na ně reagovat. Tedy i proto, že státní zástupkyně Mgr. L., která podala návrh na vzetí obviněného P. Ch. do vazby, již byla kárně postižena, bylo nezbytné zahájit též kárné řízení vůči JUDr. Č., jenž jejímu návrhu vyhověl a jehož pochybení je – v daných souvislostech – závažnější.

pokračování

[11] Pokud jde o navrhované kárné opatření, je dle kárného navrhovatele třeba zohlednit jak závažnost porušení povinností JUDr. Č. (včetně zásahu do ústavně garantovaného práva obviněného na osobní svobodu), tak jeho dosavadní postoj ke kárnému provinění (odmítání pochybení). Nelze pominout ani jeho předchozí kárné postižení a přitěžuje mu i to, že se jedná o zkušeného trestního soudce, pro něhož by – např. na rozdíl od soudců netrestních úseků – mělo být posouzení jednoduchých skutků dle norem trestního práva hmotného naprostou rutinou. Dále je namístě zohlednit i kárné opatření, jež bylo uloženo státní zástupkyni Mgr. L., jejíž pochybení – jak bylo zmíněno – je (v porovnání s pochybením JUDr. Č.) nezbytné hodnotit jako méně závažné (navíc jej bez dalšího doznala, upřímně ho litovala a byla kárně bezúhonná). Dle kárného navrhovatele je tudíž namístě uložit JUDr. Č. kárné opatření snížení platu, a to o 15 % na dobu čtyř měsíců.

[12] Kárný navrhovatel následně na výzvu kárného soudu k upřesnění okolností určujících počátek běhu subjektivní lhůty pro podání kárného návrhu doplnil, že se dne 6. 12. 2016 na neformálním pracovním obědě setkal s okresním státním zástupcem v Teplicích Mgr. O. Z., který při této příležitosti zmínil, že aktuálně řeší situaci, kdy státní zástupkyně Mgr. Z. L. podala návrh na vzetí do vazby obviněného, který byl (nezákonně) stíhán pro skutky, které nejsou trestným činem, a že zřejmě bude muset zahájit kárné řízení, neboť podle názoru krajského státního zastupitelství jde o kárné provinění, a nikoliv jen o drobný poklesek v práci, který by bylo možné řešit výtkou. Zmínil též, o jakou věc se jedná, že o návrhu na vzetí do vazby kladně rozhodl soudce JUDr. Č. a že byl obviněný z vazby zakrátko propuštěn na základě příkazu jiné státní zástupkyně, která zároveň zrušila usnesení o zahájení trestního stíhání. Tuto záležitost kárný navrhovatel obecně projednal s místopředsedkyní Okresního soudu v Teplicích pro úsek trestní JUDr. D. K. a dohodli se, že vyčkají avizovaného zahájení kárného řízení vůči státní zástupkyni Mgr. L., věc prošetří a rozhodnou o dalším postupu. O tom, že byl kárný návrh skutečně podán, se kárný navrhovatel neoficiálně dozvěděl v průběhu ledna 2017 a dopisem ze dne 8. 2. 2017 požádal okresního státního zástupce Mgr. Z. o informaci o kárném řízení a o zaslání kopie kárného návrhu. Kárný navrhovatel si zároveň vyžádal vazební spis sp. zn. 30 Nt 41/2016, aby věc spolu s místopředsedkyní pro trestní úsek mohl vyhodnotit, a v tento den (8. 2. 2017) byl založen správní spis sp. zn. Spr 119/2017. Dne 13. 2. 2017 kárný navrhovatel požádal o vyjádření soudce JUDr. Č.. Kárný navrhovatel dále uvedl, že ačkoliv se veškeré konkrétní skutečnosti rozhodné pro podání kárného návrhu dozvěděl až dne 8. 2. 2017 ze spisu sp. zn. 30 Nt 41/2016, vycházel při svém postupu z toho, že subjektivní šestiměsíční lhůta k podání kárného návrhu podle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), začala plynout již dne 6. 12. 2016. Kárný návrh tedy podal před jejím uplynutím dne 29. 5. 2017. K předmětnému doplnění kárný navrhovatel přiložil výpis z aplikace ISAS o pohybu spisu sp. zn. 30 Nt 41/2016, a dále uvedl, že obsah jeho sdělení může být případně ověřen u okresního státního zástupce v Teplicích Mgr. O. Z. a místopředsedkyně soudu JUDr. D. K..

II.

Vyjádření kárně obviněného soudce

[13] Kárně obviněný ve svém vyjádření prostřednictvím svého obhájce předně uvedl, že kárný návrh není důvodný, a skutek, který je mu kladen za vinu, je promlčen. Kárný návrh nespécifikuje, kdy a jakým způsobem se kárný navrhovatel dozvěděl o tvrzeném porušení

povinností, a není tedy jednoznačně tvrzeno ani důkazně podloženo, odkdy běží subjektivní lhůta pro podání kárného návrhu. Skutek se měl stát dne 16. 7. 2016, přičemž kárný návrh byl podán až dne 29. 5. 2017, tedy výrazně později než po uplynutí šesti měsíců.

[14] Kárně obviněný následně poukázal na právní závěry vztahující se k okolnostem určujícím počátek běhu subjektivní lhůty pro podání návrhu obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 10. 2002, sp. zn. IV. ÚS 302/02, č. 121/2002 Sb. ÚS, dále v rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory ze dne 13. 2. 1997, sp. zn. K 41/97, (viz Melichar, Jirí (ed.), Sbíрка kárných rozhodnutí České advokátní komory 1991-1997, Zvláštní číslo Bulletinu advokacie – březen 1999, s. 119-120) a v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, č. 56/2010 Sb. ÚS. Kárně obviněný dále podotkl, že kárný navrhovatel má přístup do aplikace ISAS a dozvěděl se tedy o usnesení ze dne 16. 7. 2016, č. j. 30 Nt 41/2016 – 15, dříve než dne 29. 11. 2016. Důkazní břemeno ohledně včasnosti kárného návrhu nese kárný navrhovatel, přičemž i zde se dle názoru kárně obviněného uplatní zásada *in dubio pro reo*. Z uvedených důvodů proto kárně obviněný navrhl, aby kárné řízení bylo dle § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb. zastaveno.

[15] Kárně obviněný dále namítal, že tím, že je proti němu vedeno jednoinstanční kárné řízení, je porušováno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Se shodnou argumentací, tj. s námitkou porušení práva na spravedlivý proces v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 13 Kss 1/2015, se kárně obviněný, po zamítnutí jeho ústavní stížnosti nálesem Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2490/15, obrátil na Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“), přičemž jeho stížnost je vedena pod č. 40815/17. Výsledek řízení před ESLP považuje kárně obviněný za důležitý pro posouzení i nyní projednávané věci. Pokud by ESLP shledal porušení Úmluvy, změnilo by se hodnocení jeho osoby, jak je uvedeno v kárném návrhu, což by se mohlo promítnout do případného rozhodování o kárném opatření. Z tohoto důvodu kárně obviněný navrhl, aby ústní jednání bylo za analogického použití § 219 odst. 1 trestního řádu odročeno na neurčito do doby, než ESLP rozhodne o jeho stížnosti.

[16] Kárně obviněný dále poznamenal, že není pravdou, že by „*si věc nepřipouštěl*“. Usnesení ze dne 16. 7. 2016, č. j. 30 Nt 41/2016 – 15, je však pravomocné a nebylo napadeno žádným mimořádným opravným prostředkem. Kárně obviněný sám přitom nemůže podat podnět ke stížnosti pro porušení zákona, jež by mohla vést k akademickému výroku, který by vyřešil otázku, zda citované pravomocné rozhodnutí je správné. Kárný senát dle kárně obviněného není nadán pravomocí přezkumu správnosti rozhodnutí vydaného v trestním či jiném řízení. Pokud by tomu tak bylo, mohl by být, ad absurdum, například podán úspěšný kárný návrh na soudce, který pravomocně rozhodl o úpravě poměrů nezletilého dítěte či o zproštění obžaloby jinak, než se věc jevila ministru spravedlnosti či jinému kárnému navrhovateli. Je-li v kárném návrhu argumentováno kárným rozhodnutím ve věci Mgr. Z. L., pak se navíc mylně srovnává nesrovnatelná role státního zástupce a soudce v trestním procesu. Za situace, kdy bylo s ohledem na procesní stanoviska účastníků po vyhlášení citovaného usnesení formálně správně přistoupeno ke zkrácenému odůvodnění napadeného usnesení, nemůže kárně obviněný již jednou publikované odůvodnění doplňovat.

[17] Kárně obviněný dále poukázal na již zmiňovaný nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2490/15, a uvedl, že ve chvíli, kdy mu hrozilo podání kárného návrhu, již měl právo odmítnout se k věci vyjádřit. Dle kárně obviněného by proto v souladu s citovaným nálesem sp. zn. II. ÚS 2490/15 neměly být provedeny důkazy navrhované kárným navrhovatelem v části III. kárného návrhu, jež se týkají vyjádření kárně obviněného soudce k předmětu budoucího kárného obvinění, a to v době před zahájením kárného řízení.

pokračování

[18] Kárně obviněný má rovněž za to, že tvrzení kárného navrhovatele o tom, že obviněný Ch. uvěřil ujist'ování policejního orgánu, státního zástupce i soudce, že se dopustil trestných činů, a proto vazbu akceptoval, jsou pouhou hypotézou, která nemá oporu v důkazním materiálu.

[19] Závěrem kárně obviněný poznamenal, že chybovat je lidské, což se ukazuje i v soudním rozhodování. Jen například ve věcech špatně spočítaných lhůt i senáty Nejvyššího soudu či Nejvyššího správního soudu lze dohledat celou řadu kasačních nálezů Ústavního soudu (srov. např. nálezy ze dne 4. 4. 2017, sp. zn. II. ÚS 339/17, ze dne 7. 2. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1568/16, ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3594/16, ze dne 14. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 1682/16, ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. I. ÚS 955/16, ze dne 15. 3. 2016, sp. zn. III. ÚS 681/16, a ze dne 26. 11. 2015, sp. zn. IV. ÚS 118/15, č. 200/2015 Sb. ÚS). Při posuzování věci je pak třeba vždy posoudit i formu zavinění, jakož i kontext věci ve všech souvislostech.

[20] Z uvedených důvodů proto kárně obviněný navrhl, aby kárný soud vynesl zprošťující rozhodnutí.

[21] V doplnění vyjádření kárně obviněný setrval na svém přesvědčení, že kárný návrh byl podán po uplynutí subjektivní lhůty, a podotkl, že do jakéhokoliv elektronického spisu může u příslušného soudu prostřednictvím aplikace ISAS nahlédnout shodně jak předseda soudu, tak kterýkoliv soudce, asistent soudce, vyšší soudní úředník či zapisovatelka. Sám kárně obviněný do spisu sp. zn. 30 Nt 41/2016 naposledy nahlížel dne 27. 7. 2016 v souvislosti s rozhodnutím a související agendou, a to jak do protokolu o vazebním zasedání, tak do předmětného usnesení. Ve výpisu předloženém kárným navrhovatelem se však toto datum vůbec neobjevuje.

[22] Věc sp. zn. 30 Nt 41/2016 byla dle kárně obviněného u Okresního soudu v Teplicích obecně známa, neboť o ní dne 3. 8. 2016 přinesla Mladá fronta DNES v rubrice Severní Čechy zprávu A. J., včetně podrobného popisu skutkového děje a informace, že obviněného vzal teplický soud do vazby, a to včetně vyjádření kárně obviněného (viz článek ze dne 3. 8. 2016 *Mladík chtěl umést školačku a pak se zastřelit. Skončil na psychiatrii*, dostupný na adrese: http://usti.idnes.cz/mladik-z-oseka-planoval-unos-divky-a-sebevrazdu-f5p-/usti-zpravy.aspx?c=A160802_151700_usti-zpravy_vac2). Kárně obviněný má proto za to, že se kárný navrhovatel o věci dozvěděl nejpozději z celostátního denního tisku dne 3. 8. 2016, popř. v krátkém časovém rozmezí poté.

[23] Dle kárně obviněného tak lze s vysokou mírou pravděpodobnosti předpokládat, že tyto skutečnosti přivedly kárného navrhovatele k potřebným informacím již dříve než jím uváděného data 6. 12. 2016. Kárně obviněný zároveň navrhl, aby kárný senát nahlédl do aplikace ISAS za účelem zjištění, zda kárný navrhovatel nenahlížel do protokolu o vazebním zasedání či do usnesení o vzetí do vazby, eventuálně do obou součástí spisu dříve než dne 8. 2. 2017. Za tím účelem byl měl být k důkazu pořízen výpis z aplikace ISAS ohledně předmětného spisu za dobu od vazebního zasedání dne 16. 7. 2016 do podání kárného návrhu. Pokud by kárný navrhovatel do spisu nahlížel kdykoliv před 24. 11. 2016, resp. 29. 11. 2016, je dle kárně obviněného třeba počátek běhu subjektivní lhůty počítat od data takového nahlížení.

III.

Replika navrhovatele a duplika kárně obviněného

[24] Kárný navrhovatel ve své replice k procesní obraně kárně obviněného uvedl, že aplikace ISAS sice neobsahuje elektronickou verzi spisu, avšak jsou v ní zaznamenány významné skutečnosti týkající se konkrétní věci a zpravidla jsou v ní v elektronické podobě uloženy

těž relevantní dokumenty (zejména ty, které vytváří soud v rámci své činnosti). Do aplikace ISAS ovšem nebyl vložen návrh státní zástupkyně Mgr. Z. L. ze dne 15. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 – 9, na vzetí obviněného P. Ch. do vazby ani usnesení státní zástupkyně Mgr. Denisy Vaničkové ze dne 28. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 – 29, jímž zrušila usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného, ani její příkaz ze dne 28. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 – 33, k propuštění obviněného z vazby na svobodu. Byť lze tedy z aplikace ISAS potvrdit, že kárný navrhovatel dne 3. 8. 2016 nahlédl do elektronické podoby dvou dokumentů uložených pod spisovou značkou 30 Nt 41/2016, a to do usnesení o vzetí obviněného do vazby ze dne 16. 7. 2016, č. j. 30 Nt 41/2016 - 15, a do protokolu o vazebním zasedání ze dne 16. 7. 2016, č. j. 30 Nt 41/2016 - 11, nelze z tohoto zjištění usuzovat, že subjektivní lhůta k podání kárného návrhu začala plynout dříve než dne 6. 12. 2016.

[25] Důvodem nahlédnutí do zmíněných dokumentů byl dle kárného navrhovatele článek Artura Janouška s názvem „*Mladík chtěl unést školačku a pak se zastřelit. Skončil na psychiatrii.*“ ze dne 3. 8. 2016, s nímž se kárný navrhovatel téhož dne seznámil, neboť se jednalo o situaci, kdy novinář J. evidentně získal relativně podrobné informace z přípravného trestního řízení jinou než oficiální cestou a existovalo důvodné podezření, že tyto informace novináři poskytl kárně obviněný. To byl dle kárného navrhovatele jediný důvod, proč se tehdy s místopředsdkyní pro trestní úsek JUDr. D. K. touto věcí zabýval a nahlédl i do dvou dokumentů (výše zmíněného protokolu a usnesení) prostřednictvím aplikace ISAS. Nešlo o věc samu, resp. o postup kárně obviněného v této věci, nýbrž výhradně o řešení nezákonného úniku informací z policejního, resp. soudního spisu. O rozhodnutí státní zástupkyně Mgr. Vaničkové a dalších podrobnostech věci se kárný navrhovatel dozvěděl až v prosinci roku 2016, přičemž si tehdy neuvědomil, že jde o věc, s níž se již dříve setkal v rámci řešení nezákonného úniku informací novináři.

[26] Kárný navrhovatel je proto přesvědčen o tom, že nahlédnutí do zmiňovaných dokumentů za popsaných okolností nemohlo založit počátek běhu subjektivní lhůty k podání kárného návrhu, neboť se o skutečnostech týkajících se kárného provinění (ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.) dozvěděl až dne 6. 12. 2016 od okresního státního zástupce v Teplicích Mgr. O. Z..

[27] Předseda (a obdobně i místopředseda) soudu je při výkonu své funkce takřka neustále - ať už formálně či neformálně - konfrontován s informacemi různého druhu (i různého významu) a musí s nimi nějakým způsobem naložit. Informace se relativně často (přímo či nepřímo) týkají konkrétní věci, s níž se tudíž předseda soudu musí v určitém rozsahu seznámit (ať již dotazem, prostřednictvím aplikace ISAS anebo – je-li to potřeba - i přímým nahlédnutím do příslušného spisu). S danou věcí se předseda soudu zpravidla seznamuje jen v rozsahu potřebném pro ověření a vyhodnocení získaných informací: jeho pozornost je tudíž zaměřena určitým směrem, přičemž zaměření kontroly (seznámení se s věcí) je důležitým subjektivním prvkem jeho postupu, který doplňuje prvek objektivní, jímž je způsob a rozsah kontroly.

[28] Zájem kárného navrhovatele byl v daném případě zaměřen toliko na zjištění, zda novinář J. získal informace z předmětného soudního spisu, a nebyl důvod podrobně studovat celý obsah spisu. Novinový článek A. J. stručně popsal jednu trestní kauzu, konstatoval vazební zajištění obviněného, resp. jeho následné umístění do psychiatrické léčebny a ani nenaznačoval, že by jeho vazba měla být jakkoliv problematická. Naopak, článek vyznívá jako pochvala práce orgánů činných v trestním řízení (a jmenovitě i kárně obviněného). Usnesení o vazbě neobsahovalo odůvodnění a z obsahu protokolu o vazebním zasedání nebylo možno zjistit spolehlivý závěr o přesném vymezení skutků, pro které bylo trestní stíhání zahájeno, k jejichž identifikaci ostatně kárný navrhovatel tehdy neměl ani důvod.

pokračování

[29] Kárný navrhovatel dále zdůraznil, že se tehdy neseznámil s usnesením o zahájení trestního stíhání ani s návrhem na vzetí obviněného do vazby a nevěděl ani o následném rozhodnutí státní zástupkyně Mgr. Vaníčkové (protože ani jeden z těchto dokumentů nebyl v aplikaci ISAS uložen a navrhovatel neměl důvod k vyžádání celého spisu). Přitom teprve zjištění a vyhodnocení obsahu těchto listin (anebo alespoň některé z nich) by bylo způsobilé založit vědomost o porušení zákona, pro které je vedeno toto kárné řízení, a tedy současně i vyvolat počátek běhu subjektivní lhůty.

[30] K judikatuře zmiňované kárně obviněným kárný navrhovatel uvedl, že řeší diametrálně odlišné situace a na věc kárně obviněného ji nelze použít ani analogicky. Pokud na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 10. 2002, sp. zn. IV. ÚS 302/02, a rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory ze dne 13. 2. 1997, sp. zn. K 41/97, zastává kárně obviněný názor, že subjektivní lhůta k podání kárného návrhu měla začít běžet již ode dne, kdy bylo Okresnímu soudu v Teplicích doručeno usnesení státní zástupkyně Mgr. Vaníčkové, které výslovně deklarovalo nezákonnost postupu státní zástupkyně Mgr. L. a kárně obviněného, nejedná se o situaci srovnatelnou se zmíněnými rozhodnutími. V nyní posuzované věci totiž nešlo o podání adresované vedení soudu (kárnému navrhovateli), jehož účelem by bylo upozornit na konkrétní pochybení, a nešlo ani o zprávu, jež by byla jakkoli srovnatelná se zprávou o výsledku (kárným navrhovatelem zadané) kontroly (prověrky). Jednalo se toliko o běžný postup, kdy státní zastupitelství doručilo vazebnímu soudu - ke konkrétní věci Nt - na vědomí příkaz k propuštění obviněného z vazby a zároveň i rozhodnutí, na jehož základě bylo propuštění z vazby příkázáno. Přisuzovat takovému postupu v konkrétní věci účinky počátku běhu subjektivní lhůty k podání kárného návrhu by bylo absurdní (obdobně jako přisuzovat takové účinky například okamžiku vrácení spisu odvolacím soudem s rozhodnutím o odvolání, v jehož odůvodnění by odvolací soud poukázal na natolik závažné vady zrušeného rozhodnutí, které by zakládaly kárné provinění soudce).

[31] Zcela příhodný není dle kárného navrhovatele ani poukaz na nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, neboť Ústavní soud se v něm zabýval výkladem zákonného ustanovení (konkrétně § 8 odst. 5 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy), které je formulováno odlišně od § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.

[32] Pokud jde o poukaz kárně obviněného na to, že je ve vztahu k určení počátku subjektivní lhůty třeba aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, má kárný navrhovatel za to, že v daném případě byly rozhodné skutečnosti podrobně popsány a současně byly označeny důkazy k jejich prokázání. Určení počátku subjektivní lhůty je tak otázkou právního posouzení, u které se již tato zásada neuplatní.

[33] Závěrem kárný navrhovatel poznamenal, že akceptace právního názoru kárně obviněného ohledně počátku běhu subjektivní lhůty by vyvolávala nežádoucí (až absurdní) stav. Předsedové soudů se při výkonu své funkce seznamují s mnoha věcmi, které projednávají soudci jimi řízených soudů, přičemž se s jednotlivými věcmi vždy seznamují z konkrétního důvodu a v určitém rozsahu (a jen spíše výjimečně podrobně studují celou věc). Je-li například předsedovi soudu doručena stížnost účastníka na průtahy v řízení, zpravidla nahlédne do příslušného spisu, aby zjistil, zda v daném období k průtahu došlo či nikoliv, a stížnost vyřídí. Nestuduje formální ani věcnou správnost vydaných rozhodnutí, neboť kontrolu spisu zaměřuje toliko na ověření důvodnosti konkrétní stížnosti. Právní názor kárně obviněného by i v takovém případě znamenal, že by v tu chvíli začala běžet subjektivní lhůta k podání kárného návrhu ve vztahu ke všem kárným proviněním, která by teoreticky mohla být zjištěna podrobným studiem a vyhodnocením obsahu celého spisu (například hrubě neslušné chování soudce, jež by bylo poznatelné z části obsahu několikastránkového protokolu o jednom z uskutečněných jednání).

[34] Ilustrativním příkladem dle kárného navrhovatele může být rovněž aktuální řešení jiného porušení zákona ze strany kárně obviněného. Ten totiž používal (či jiné osoby nechal používat) tzv. podpisové razítko namísto svého podpisu, a to i na listinách, jejichž obligatorní náležitostí je podpis soudce (na protokolech o hlavních líčeních a vazebních zasedáních, na originálech vyhotovených rozhodnutí apod.). Poté, co kárný navrhovatel zjistil, že takto JUDr. Č. postupuje, přestože již byl v minulosti opakovaně upozorněn na nezákonnost takového postupu, pověřil místopředsedkyní soudu JUDr. K. kontrolou jeho spisů (za určité období), a to výhradně se zaměřením na zjištění rozsahu a způsobu používání podpisového razítka. JUDr. K. následně zkontrolovala několik desítek spisů a zjistila několik desítek použití podpisového razítka. Kárný navrhovatel proto JUDr. Č. písemně vyzval k zjednání nápravy (doplnění chybějících podpisů) a celou záležitost uzavřel „souhrnnou výtkou“ ze dne 16. 8. 2017 (za porušení zákona spočívající v průtazích ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 92/2013 a v používání podpisového razítka). Přitom, pokud by se měla prosadit argumentace kárně obviněného, vyvolalo by provedení této kontroly bez ohledu na její zaměření účinky v podobě počátku běhu subjektivní lhůty k podání kárného návrhu ve vztahu ke všem kárným proviněním, kterých se teoreticky kárně obviněný v těchto desítkách spisů mohl dopustit. Takový výsledek by však byl absurdní.

[35] Kárný navrhovatel je naopak přesvědčen o tom, že zaměření konkrétní kontroly (resp. výkonu dohledu) je v případě předsedů soudů coby kárných navrhovatelů významným subjektivním prvkem, který má a musí mít vliv na počátek běhu subjektivní lhůty ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. Tato lhůta začne běžet okamžikem provedení kontroly ve vztahu ke všem kárným proviněním, která spadají pod zaměření kontroly, a současně i ve vztahu k těm, která předseda soudu musel zjistit, pokud (určitým způsobem zaměřenou) kontrolu řádně provedl (tzn. ve vztahu ke zjevným porušením zákona, která ani při odlišně zaměřené kontrole nemohl přehlédnout).

[36] Kárně obviněný v následném podání ze dne 24. 8. 2017 (duplice) vyslovil přesvědčení, že z vyjádření kárného navrhovatele i jeho příloh je patrné, že kárný navrhovatel byl seznámen s vazebním rozhodnutím kárně obviněného i s protokolem o vazebním zasedání již dne 3. 8. 2016. Z toho kárně obviněný dovozuje, že počátek běhu subjektivní lhůty k podání kárného návrhu je třeba odvíjet již od tohoto data. Podle názoru kárně obviněného je jím citovaná judikatura Ústavního soudu i kárného senátu České advokátní komory přílehlavá i pro nyní posuzovanou věc. V opačném případě, při argumentaci ad absurdum, pokud by záleželo jen na tom, zda a kdy ten který kárný navrhovatel rozpozná ze soudního spisu spáchání kárného provinění, by v některých případech subjektivní lhůta nemusela začít běžet po celou dobu běhu lhůty objektivní.

[37] Podle kárně obviněného nelze v posuzované věci přehlédnout, že okresní státní zástupce za srovnatelných okolností stihl podat kárný návrh proti příslušné státní zástupkyni do šesti měsíců ode dne předmětného vazebního zasedání. Přitom ještě v den kárným navrhovatelem uváděného oběda s okresním státním zástupcem měl kárný navrhovatel čas na to, aby přinejmenším z důvodu opatrnosti podal kárný návrh v podstatě souběžně s kárným návrhem okresního státního zástupce, tedy při zachování subjektivní lhůty.

[38] Z protokolu o vazebním zasedání i z usnesení o vzetí obviněného do vazby je patrné, pro jaké skutky byl obviněný Ch. stíhán a jak byly tyto skutky právně kvalifikovány. Potvrdilo se rovněž, že kárný navrhovatel nahlížel do spisu v kontextu se zprávou v denním tisku, v níž byl případ rovněž podrobně popsán. Podle názoru kárně obviněného, i kdyby soud vycházel z toho, že lhůta začne běžet až od okamžiku, kdy kárný navrhovatel rozpozná ve skutku kárné provinění, pak je kárný navrhovatel již dne 3. 8. 2016 rozpoznat měl a mohl. Kárně obviněný konečně

pokračování

upozornil též na to, že kárný návrhovač teprve ve svém třetím stanovisku připustil, že do zmiňovaných dokumentů nahlížel již dne 3. 8. 2016.

[39] Z uvedených důvodů kárně obviněný setrval na svém návrhu, aby kárné řízení bylo podle § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb. zastaveno.

IV. Ústní jednání, dokazování

[40] Ústní jednání v projednávané věci bylo nařízeno na den 6. 9. 2017. Kárně obviněný se z účasti na jednání písemně omluvil podáním doručeným soudu jeho obhájcem na počátku jednání. Jako důvod své nepřítomnosti kárně obviněný uvedl, že žádá, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti, neboť využívá svého práva se k věci nevyjadřovat a má za to, že ve věci jde především o právní posouzení a jeho přítomnost by tak nemohla přispět k jakémukoli dalšímu objasnění věci. Kárný soud žádosti kárně obviněného vyhověl a v souladu s § 17 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. tak ve věci jednal v jeho nepřítomnosti.

[41] Kárný návrhovač při ústním jednání ve stručnosti odkázal na písemné znění návrhu.

[42] Obhájce kárně obviněného v průběhu ústního jednání odkázal na svá předchozí vyjádření a na to, že dle jeho názoru došlo k uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty pro podání kárného návrhu. Za podstatné označil datum 3. 8. 2016, kdy kárný návrhovač nahlížel do ISAS. Dle obhajoby je nepřipustné, aby každému kárnému návrhovači začínala subjektivní lhůta běžet jindy podle toho, kdy se rozhodne nahlédnout do trestního zákoníku, přičemž některým návrhovačům by tato lhůta nepočala běžet ani do uplynutí lhůty objektivní. Obhajoba proto setrvala na svém návrhu, aby řízení bylo zastaveno. V této souvislosti obhajoba rovněž navrhla provedení důkazu výsledkem kárného návrhovače.

[43] K meritu věci obhájce kárně obviněného uvedl, že u usnesení č. j. 30 Nt 41/2016 – 15, jímž vzal JUDr. Č. obviněného Ch. do vazby, je důvodné podezření, že byl porušen zákon. Chybovat je ovšem dle obhajoby lidské a není namístě stíhat soudce za pouhá přehlédnutí, k nimž došlo také v mnoha případech řešených derogačními nálezy Ústavního soudu zmiňovanými v písemném vyjádření kárně obviněného. Kárný soud dle obhajoby není určen k tomu, aby přezkoumával pravomocná rozhodnutí. K tomuto účelu je právě zřízena soustava soudů a založen systém opravných prostředků, na jejichž základě může být konstatována protizákonnost. Prvním krokem by tedy dle obhajoby mělo být zrušení daného rozhodnutí pro nezákonnost stejně jako v případech, kdy je žádáno o náhradu škody způsobenou nezákonným rozhodnutím.

[44] Předseda kárného senátu nejprve vysvětlil, že účastnický výslech návrhovače příslušný procesní předpis (zákon č. 7/2002 Sb.) nezná a nelze jej dovodit ani ze subsidiárně přiměřeně použitelného trestního řádu, přičemž v souladu s těmito procesními předpisy lze na postavení kárného návrhovače v řízení kárném hledět obdobně jako na postavení státního zástupce reprezentujícího stranu obžaloby v řízení trestním. Předseda kárného senátu dále konstatoval, že případné dotazy obhajoby na kárného návrhovače mohou být činěny formou účastnických vyjádření. Následně předseda kárného senátu v souladu s § 17 odst. 4 zákona č. 7/2002 Sb. provedl listinné důkazy, které předložili účastníci řízení nebo které si kárný soud opatřil na jejich návrh či z vlastní iniciativy, a umožnil stranám, aby se k těmto důkazům vyjádřily. Konkrétně bylo provedeno dokazování následujícími listinami:

Správní spis Okresního soudu v Teplicích sp. zn. Spr 119/2017

[45] Obsahuje přípis předsedy Okresního soudu v Teplicích Mgr. Tichého ze dne 8. 2. 2017 adresovaný okresnímu státnímu zástupci v Teplicích Mgr. Z., jímž předseda soudu žádal o sdělení, zda uvedený vedoucí státní zástupce podal návrh na zahájení kárného řízení proti státní zástupkyni Mgr. L. v související kárné věci sp. zn. 12 Ksz 1/2017 a zda případně též žádal o zaslání kopie návrhu a sdělení stavu řízení. Ve spise následuje přípis okresního státního zástupce Mgr. Z. ze dne 22. 2. 2017 obsahující kopii tohoto kárného návrhu ze dne 28. 12. 2016 a informace kárného soudu o probíhajícím kárném řízení v této věci sp. zn. 12 Ksz 1/2017; dále pokyn Mgr. Tichého ze dne 2. 3. 2017 k vyžádání vyšetřovacího spisu ve věci obviněného P. Ch. č. j. KRPU-148681-25/TC-2016-040971; přípis policejního orgánu ze dne 6. 3. 2017, dle něhož byl Okresnímu soudu v Teplicích zapůjčen originál spisového materiálu; rozhodnutí kárného soudu ze dne 25. 4. 2017, č. j. 12 Ksz 1/2017 – 35; a kárný návrh v nyní posuzované věci ze dne 25. 5. 2017 s pokynem Mgr. Tichého k vypravení ze dne 29. 5. 2017.

[46] Dále uvedený spis obsahuje také komunikaci Mgr. Tichého a JUDr. Č. k vytykanému skutku z doby před zahájením kárného řízení, konkrétně žádost Mgr. Tichého ze dne 13. 2. 2017 o vysvětlení postupu ve věci sp. zn. 30 Nt 41/2016 adresovanou JUDr. Č., vyjádření JUDr. Č. ze dne 20. 2. 2017, e-mailovou žádost o doplnění vysvětlení ze dne 23. 2. 2017, sdělení JUDr. Č. ze dne 1. 3. 2017, e-mailové sdělení adresované JUDr. Č. ze dne 2. 3. 2017. Ovšem s ohledem na právní názor Ústavního soudu vyjádřený v nálezu ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2490/15, o nepřipustnosti důkazů spočívajících ve vyjádřeních soudce k předmětu budoucího kárného obvinění, které daný soudce učinil na výzvu kárného navrhovatele před zahájením kárného řízení, kárný soud uvedené listiny neprovedl k důkazu a ani k jejich obsahu žádným způsobem nepřihlížel.

Výpis o pohybu spisu Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 30 Nt 41/2016

[47] Z jeho obsahu vyplývá, že dne 15. 7. 2016 byl tento spis předložen JUDr. Č., dne 18. 7. 2016 byl předložen kanceláři k vypravení rozhodnutí, od 20. 7. 2016 do 31. 10. 2016 se spis nacházel ve spisovně, přičemž od 31. 10. 2016 do 2. 11. 2016 byl u J. V. (soudní tajemnice) za účelem vyúčtování (patrně odměny ustanoveného obhájce), následně byl spis do 8. 2. 2017 ve spisovně, kdy byl předán ke kontrole Mgr. Tichému.

Výpisy z aplikace ISAS pořízené soudním informatikem Jiřím Mikulcem dne 2. 8. 2017

[48] Z těchto výpisů je patrné, jaké dokumenty (identifikované názvem a datem vytvoření) byly uloženy v aplikaci ISAS pod sp. zn. 30 Nt 41/2016 a kdo a kdy si je zobrazil na počítači (pod svými přístupovými údaji). Žádný z těchto názvů dokumentů si soud neztotožnil s návrhem státní zástupkyně Mgr. Z. L. ze dne 15. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 – 9, na vzetí obviněného P. Ch. do vazby, ani s usnesením státní zástupkyně Mgr. Denisy Vaničkové ze dne 28. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 – 29, jímž zrušila usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného, anebo s jejím příkazem ze dne 28. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 – 33, k propuštění obviněného z vazby. Z předložených výpisů vyplývá, že Mgr. Jan Tichý nahlížel v aplikaci ISAS ve dnech 3. 8. 2016, 8. 2. 2017 a 19. 5. 2017 do usnesení o vazbě ze dne 16. 7. 2016, sp. zn. 30 Nt 41/2016, a ve dnech 3. 8. 2016 a 8. 2. 2017 do protokolu o vazebním zasedání ze dne 16. 7. 2016, sp. zn. 30 Nt 41/2016.

[49] K dotazu předsedy senátu, z jakého důvodu nahlížely do některých dokumentů v aplikaci ISAS ve dnech 2. 8. a 3. 8. 2016 i některé další osoby, kárný navrhovatel k jednotlivým osobám uvedl, že P. V. je vedoucí trestní kanceláře, takže do spisu nahlížela zřejmě poté, co se jí kárný navrhovatel ptal na spisovou značku předmětné věci, aby mohl ztotožnit uvedený článek. Pokud

pokračování

jde o další osoby, JUDr. Y. je bývalou asistentkou JUDr. Č., JUDr. K. je soudkyní opatrovnického úseku a JUDr. Daniela Novotná je místopředsedkyní soudu pro opatrovnický, exekuční a pozůstalostní úsek. Z jakého důvodu ovšem dané osoby nahlížely do aplikace ISAS, kárný návrhovač neví. Vylučuje však, že by tak činily z jeho pověření či s jeho vědomím.

Článek ze dne 3. 8. 2016 „Mladík chtěl unést školačku a pak se zastřelit. Skončil na psychiatrii“

[50] Tento článek je dostupný na serveru iDnes na adrese „http://usti.idnes.cz/mladik-z-oseka-planoval-unos-divky-a-sebevrazdu-f5p-/usti-zpravy.aspx?c=A160802_151700_usti-zpravy_vac2“ a žurnalistickou formou přibližuje skutkový stav případu trestního stíhání P. Ch., zmiňuje, že obviněného vzal Okresní soud v Teplicích do vazby, přičemž k okolnostem propuštění obviněného z vazby v závěrečné části toliko poznamenává: „*Obviněný už ale v cele není, před týdnem byl převezen do psychiatrické léčebny v Horních Beřkovicích. Vyšetřování jeho případu však stále pokračuje.*“

Písemné vyjádření Mgr. O. Z. okresního státního zástupce v Teplicích, ze dne 4. 9. 2017

[51] Podle tohoto vyjádření Mgr. Z. informoval předsedu Okresního soudu v Teplicích Mgr. Jana Tichého počátkem měsíce prosince 2016 na neformálním pracovním obědě, že zvažuje podání kárného návrhu ve věci státní zástupkyně Mgr. L., a předal mu také usnesení státní zástupkyně (Mgr. Vaníčkové) o zrušení rozhodnutí o zahájení trestního stíhání. Tyto skutečnosti sděloval předsedovi okresního soudu právě proto, že při rozhodování o vazbě mohlo dojít také k pochybení soudce. Z reakce Mgr. Tichého okresní státní zástupce neusoudil, že by Mgr. Tichý o dané kauze již věděl, a naopak se domnívá, že se o ní dozvěděl právě od něj. Dne 8. 2. 2017 pak byl předsedou Okresního soudu v Teplicích požádán o příslušné materiály s tím, že Mgr. Tichý zavedl vlastní šetření ve věci JUDr. M. Č.. Tyto materiály mu zaslal dne 22. 2. 2017.

[52] K dotazu obhajoby, zda se jednalo o první pracovní oběd, který spolu kárný návrhovač a okresní státní zástupce měli, kárný návrhovač odpověděl, že do funkce zastupujícího předsedy soudu nastoupil v dubnu 2016 a relativně krátce poté se sešli s okresním státním zástupcem na neformálním pracovním obědě. Přesné datum neví, neboť neměl důvod je ověřovat. Naopak u setkání dne 6. 12. 2016 datum zpětně ověřoval ze svého kalendáře. Nejednalo se tedy o první oběd, v mezidobí od vazebního zasedání však na obědě již nebyli. Setkávají se však na mezirezortních poradách orgánů činných v trestním řízení, které se konají jednou za čtvrt roku. K následnému dotazu obhajoby kárný návrhovač doplnil, že byl okresním státním zástupcem Mgr. Z. na uvedeném obědě informován rovněž o tom, že Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem zastává názor, že se v případě státní zástupkyně Mgr. L. jedná o kárné provinění a věc nelze řešit výtkou.

Spis Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 30 Nt 41/2016

[53] Z jeho obsahu vyplývá, že usnesením Policie ČR, KŘP Ústeckého kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, územního odboru Teplice ze dne 15. 7. 2016, č. j. KRPU 148681-25/TČ-2016-040971, bylo zahájeno trestní stíhání obviněného P. Ch., nar. X, ze spáchání údajných přečinů:

- 1) ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že dne 18. 6. 2016 v 12:59 hodin zaslal prostřednictvím sociální sítě Facebook poškozené nezletilé A. M., nar. X, fotografii svého ztopořeného pohlavního údu, čímž měl ohrozit její mravní vývoj;

2) únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou podle § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve stadiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že se dne 13. 7. 2016 osobně svěřil svědku P. V. o svém úmyslu spočívajícím ve vylákání poškozené A. M. na blíže nespecifikované místo v lese, kde jí chtěl darovat řetízek, a ve chvíli, kdy jí ho bude zezadu zapínat, jí chtěl převázat oči a svázat ruce a poté naložit do blíže nespecifikovaného vozidla a odvézt na chatu svého dědy P. P. na D. L., kde by poškozenou uzamkl a setrval s ní zde dva dny, a jakmile by únos poškozené vyšel najevo, zastřelil by se střelnou zbraní, přičemž za tímto účelem si dne 13. 7. 2016 kolem 10:15 hod. v zastavárně v ulici T. 1 v Teplicích za částku 1 200 Kč koupil plynovou pistoli značky Zoraki, model 914, s jedním zásobníkem, bez nábojů, a tentýž den v blíže nezjištěné prodejně v Teplicích si zakoupil 4 kusy poplašných nábojů, které dne 13. 7. 2016 spolu s P. V. z plynové pistole vystřelil v lese v Oseku, aby vyzkoušel funkčnost zbraně, kdy úmysl uskutečnit uvedený plán sdělil P. V. poškozené A. M., která vše oznámila na policii, neboť v ní obviněný vzbudil obavu z uskutečnění svého plánu; ke zranění osob či škodě na majetku nedošlo.

[54] V odůvodnění tohoto usnesení policejní orgán uvedl, že za skutečnosti zakládající důvodnost trestního stíhání považuje zejména obsah podání vysvětlení A. M., P. V. a prodejce v zastavárně, výpovědi P. Ch. učiněné v procesním postavení podezřelého, jenž se k vytýkanému jednání doznal, obsah facebookové komunikace mezi ním a A. M. a protokol o vydání plynové pistole. Z nich dle názoru policejního orgánu vyplývá, že jednáním P. Ch. byly zcela naplněny zákonné znaky zmiňovaných skutkových podstat, že v uvedené době k těmto přečinům došlo a že je dostatečně odůvodněn závěr o jejich spáchání P. Ch..

[55] Spis obsahuje též kopii protokolu o zadržení podezřelé osoby ze dne 14. 7. 2016, č. j. KRPU-148681-5/TC-2016-040971, dle něhož byl podezřelý P. Ch. dne 14. 7. 2016 v 13:05 hod. podle § 76 odst. 1 trestního řádu zadržen bez předchozího souhlasu státního zástupce, neboť věc nesnesla odkladu a souhlasu nebylo možné dosáhnout předem. Jako důvod zadržení bylo uvedeno: „[B]ude opakovat trestnou činnost, pro niž je stíhán, dokoná trestný čin, o který se pokusil, nebo vykoná trestný čin, který připravoval nebo kterým brozil.“

[56] Okresní soud v Teplicích následně obdržel návrh státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích Mgr. Z. L. ze dne 15. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 – 9, na vzetí obviněného P. Ch. do vazby z důvodů uvedených v § 67 písm. b) a c) trestního řádu. V něm nad rámec již zmíněných skutečností státní zástupkyně uvedla, že obviněný dosud nebyl soudně trestán a po zahájení trestního stíhání vypověděl, že o únosu poškozené začal uvažovat na počátku července 2016, že nechtěl nezletilou držet v chatě dva dny ani ji pistolí ohrozit a že se takto zamýšlel zabít, protože to považoval za nejjistější způsob smrti. Důvod vazby státní zástupkyně spatřovala v tom, že obviněný bude působit na dosud nevyslechnuté svědky nebo jinak mařit objasňování skutečností závažných pro trestní stíhání, neboť v dané věci byli vyslechnuti pouze P. V. a nezletilá A. M., a dále, že obviněný v případě ponechání na svobodě vykoná trestný čin, který připravoval a jehož spáchání mu překazil P. V.. Podle jmenované státní zástupkyně všechny zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, byl spáchán, má všechny znaky trestného činu, jsou zřejmé důvody pro podezření, že tento trestný čin spáchal obviněný, a s ohledem na jeho osobu, povahu a závažnost trestných činů, pro které je stíhán, nelze účelu vazby dosáhnout jiným opatřením.

[57] Z protokolu o vazebním zasedání Okresního soudu v Teplicích, jež se konalo dne 16. 7. 2016 v 8.00 hod., vyplývá, že byl vyslechnut obviněný, který mj. uvedl, že se k činům, pro něž je trestně stíhán, doznává, vše ho mrzí, ale poškozenou by nikdy neunesl. Zbraň si pořídil

pokračování

pro sebe, chtěl se zastřelit, protože nemohl již bez poškozené žít. Nevěděl, že je to poplašná pistole. Poškozené nechtěl ublížit, chtěl s ní být naposledy sám. Chtěl jí dát řetízek, svázat ji, odtáhnout do auta a odvézt na chatu a být s ní tak dlouho, dokud by nechtěla sama odejít. Nicméně od plánu upustil, což také sdělil P. V., protože poškozená je nemocná, má slabé srdce a astma. S poškozenou se intimně nestýkali, protože obviněný věděl, že jí je 14 let, pouze spolu u něj doma leželi v posteli. Komunikovali spolu po facebooku a prostřednictvím aplikace „whatsapp“. Inkriminovanou fotografii poslal poškozené z toho důvodu, že ho o to sama požádala. Je si vědom toho, že „spáchal několik trestných činů ve formě přípravy“. Obviněný chtěl spáchat sebevraždu, protože čekali s jeho bývalou přítelkyní dítě, ale v pátém měsíci těhotenství potratila. Po té se s ním přítelkyně rozešla. Následně se seznámil s poškozenou a asi po měsíci se do ní zamiloval, nicméně její rodiče si nepřáli, aby se s ním stýkala.

[58] Po tomto výslechu a provedení listinných důkazů JUDr. Č. vyhlásil usnesení, kterým podle § 68 odst. 1 trestního řádu z důvodu uvedeného v § 67 písm. c) trestního řádu vzal obviněného do vazby. Proti tomuto usnesení se obviněný vzdal práva stížnosti i za k tomu oprávněné osoby, nepožadoval odůvodnění jeho písemného vyhotovení, nezvolil si obhájce a požádal o jeho ustanovení soudem. Taktéž státní zástupkyně se vzdala práva stížnosti a nepožadovala odůvodnění písemného vyhotovení usnesení. JUDr. Č. obviněnému s jeho souhlasem ustanovil obhájce JUDr. Jana Svobodu ml. a sdělil, že vazba se započítává ode dne 14. 7. 2016, 13.05 hod.

[59] Usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 16. 7. 2016, č. j. 30 Nt 41/2016 - 15, o vzetí obviněného P. Ch. a do vazby podle § 68 odst. 1 trestního řádu z důvodu podle § 67 písm. c) trestního řádu, bylo vyhotoveno ve formě zjednodušeného usnesení a s výjimkou zmínky o počátku vazby obviněného neobsahovalo odůvodnění. V záhlaví usnesení je zmíněno, že obviněný je stíhán pro přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a přečin únosu dítěte a osoby stížená duševní poruchou podle § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve stadiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku.

[60] Spis obsahuje také příkaz ze dne 16. 7. 2016, č. j. 30 Nt 41/2016 – 16, k přijetí do vazby obviněného P. Ch., v němž pod bodem 12 JUDr. Č. zdůrazňuje: „(D)bat zvýšené opatrnosti – pokusil se opakovaně o sebevraždu přerezáním žíl a připravoval se na ni s použitím střelné zbraně. Dále uživatel pervitinu a marihuany. Zvýšeně sledovat, aby nedošlo k mimořádné události!!!“

[61] Za ním je na č. l. 18 vazebního spisu založena hlášenka Vězeňské služby České republiky, Vazební věznice Teplice, dle níž byl P. Ch. dodán do vazební věznice dne 16. 7. 2016 v 9:15 hod.

[62] Usnesením státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích Mgr. Denisy Vaníčkové ze dne 28. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 – 29, bylo podle § 174 odst. 2 písm. e) trestního řádu zrušeno jako nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání obviněného P. Ch.. V odůvodnění tohoto usnesení státní zástupkyně uvedla, že v rámci své dozorové činnosti přezkoumala usnesení o zahájení trestního stíhání a řízení předcházející jeho vydání. Přitom zjistila, že se obviněný dopustil jednání, jež bylo popsáno v uvedeném usnesení. Tato skutečnost vyplývá z doznání obviněného a z dalších důkazů, zejména z trestního oznámení poškozené nezletilé A. M., podaného vysvětlení P. V. a protokolů o vydání věci.

[63] Jednání popsané v prvním bodě usnesení o zahájení trestního stíhání však podle státní zástupkyně nenaplnuje skutkovou podstatu přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. V tomto ustanovení zákonodárce stanoví, že kdo, byť i z nedbalosti, ohrozí rozumový a mravní vývoj dítěte tím, že ho svádí k zahálčivému nebo nemravnému životu, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta. Pod pojmem ohrožení

je třeba rozumět taková jednání, jimiž si dítě osvojuje v důsledku jednání pachatele škodlivé návyky, povahové rysy, popřípadě sklony nebo zájmy, které zpravidla vedou k jeho morálnímu úpadku a neschopnosti usměrňovat způsob svého života v souladu s obecnými morálními zásadami občanské společnosti. Trestní odpovědnost proto bude namíste pouze tam, kde v důsledku pachatelova působení vzniklo reálné nebezpečí, že dítě například propadne alkoholu či drogám, bude zneužívat jiné látky ovlivňující lidskou psychiku, začne se chovat promiskuitně, bude opakovaně nebo soustavně páchat úmyslné trestné činy, přestupky nebo jinak narušovat občanské soužití či si osvojí jiné škodlivé návyky, zájmy nebo sklony, které vážně ohrožují jeho tělesné nebo duševní zdraví anebo jeho další vývoj. Za svádění k zahálčivému nebo nemravnému způsobu života se považuje zpravidla působení trvající delší dobu, případně působení projevující se opakovaným jednáním, může ale jít i o jednorázové jednání nebo krátkodobé působení, které svou intenzitou a ovlivněním sváděné osoby má stejný účinek jako působení opakované nebo po delší dobu trvající a které zpravidla k takovému způsobu života vede a dítě nepříznivě ovlivní. V uvedeném případě však ojedinělé zaslání fotografie dívce ve věku 14 let, byť s nevhodným obsahem, takový následek nemohlo dle jmenované státní zástupkyně zapříčinit.

[64] Jiná situace je podle státní zástupkyně u jednání popsaného v bodě druhém usnesení o zahájení trestního stíhání. Ustanovení § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku stanoví, že kdo dítě nebo osobu stíženou duševní poruchou odejme z opatrování toho, kdo má podle jiného právního předpisu nebo úředního rozhodnutí povinnost o ně pečovat, a ohrozí takovým činem mravní vývoj unesené osoby, bude potrestán trestem odnětí svobody na jeden rok až pět let. K tomu je však nezbytné zmínit, že uvedeného přečinu únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou se může pachatel dopustit jen v případě, že dokoná čin, který naplňuje skutkovou podstatu tohoto trestného činu, nebo se o něj alespoň pokusí. Příprava, která je prvním relevantním stádiem trestné činnosti, totiž u této kvalifikované skutkové podstaty není trestná. Podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku příprava k trestnému činu zakládá trestní odpovědnost jen u zvláště závažných zločinů, kterými se podle § 14 odst. 3 věty za středníkem trestního zákoníku rozumí ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let, a to navíc za podmínky, že to je ve zvláštní části trestního zákoníku u příslušného trestného činu výslovně stanoveno. Uvedená skutečnost byla policejním orgánem i dalšími orgány činnými v trestním řízení zcela pomínuta.

[65] Při výkonu dozoru v přípravném řízení je podle státní zástupkyně úkolem státního zastupitelství dohlížet na to, aby orgány činné v trestním řízení dodržovaly všechna ustanovení trestního řádu, aby postupovaly ve shodě s účelem trestního řízení a jeho základními zásadami a aby se při dokazování řídily příslušnými ustanoveními trestního řádu. Přitom musí zvláště dbát na to, aby nikdo nebyl bezdůvodně stíhán, potažmo nezákonně omezován na osobní svobodě a jiných základních lidských právech a svobodách. S ohledem na tuto skutečnost je evidentní, že trestní stíhání obviněného bylo zahájeno nezákonně při absenci důvodného zjištění o spáchání takového jednání, jež by naplňovalo skutkovou podstatu trestného činu. Proto státní zástupkyně Mgr. Denisa Vaníčková využila svého oprávnění vyplývajícího z § 174 odst. 2 písm. e) trestního řádu a přezkoumávané usnesení o zahájení trestního stíhání jako nezákonné zrušila.

[66] Pro úplnost státní zástupkyně doplnila, že shodnou vadou je zatíženo i usnesení soudu o vzetí obviněného do vazby. I pokud by jednání obviněného naplňovalo skutkovou podstatu přečinu podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku v úmyslné formě a bylo by vůči němu zahájeno trestní stíhání, nemohl by být vzat do vazby dle § 68 odst. 1 trestního řádu, neboť by byl stíhán pro trestný čin, jehož horní hranice nepřevyšuje dvě léta. Takto by bylo možné postupovat pouze při naplnění podmínek uvedených v § 68 odst. 3 nebo 4 trestního řádu.

pokračování

[67] Konečně státní zástupkyně uvedla, že další dokazování v předmětné trestní věci bude zapotřebí zaměřit na objasnění jednání, které je rozhodné z trestněprávního hlediska a současně je kauzální ve vztahu ke zjištěnému následku.

[68] V návaznosti na toto usnesení obsahuje vazební spis příkaz státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích Mgr. Denisy Vaníčkové ze dne 28. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 – 33, k neprodlenému propuštění obviněného P. Ch. z vazby.

[69] Na č. l. 25 vazebního spisu je založena hlášenka Vězeňské služby České republiky, Vazební věznice Teplice, dle níž byl P. Ch. dne 28. 7. 2016 v 9:55 hod. na příkaz Okresního státního zastupitelství v Teplicích sp. zn. 1 ZT 324/2016 propuštěn z výkonu vazby na svobodu.

Usnesení Policie ČR, KŘP Ústeckého kraje, SKPV, ÚO Teplice ze dne 23. 2. 2017, č. j. KRPU-148681-120/TČ-2016-040971-HL

[70] Tímto usnesením byla věc dle § 159a odst. 1 trestního řádu odložena, neboť nejde o podezření ze spáchání trestného činu a není na místě věc vyřídit jinak. V odůvodnění usnesení policejní orgán podrobně shrnul dosavadní průběh trestního řízení a následně navázal na závěry obsažené v usnesení státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích Mgr. Denisy Vaníčkové ze dne 28. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 – 29, dle nichž se podezřelý P. Ch. nedopustil přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ani přečinu únosu dítěte a osoby stížená duševní poruchou podle § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve stadiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku. Policejní orgán se dále zabýval tím, zda se podezřelý Ch. nedopustil případně jiného trestného činu či protiprávního jednání, např. přečinu šíření pornografie dle § 191 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, resp. zda ke spáchání přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku nedošlo jednáním podezřelého vymezeným širěji než v původním usnesení o zahájení trestního stíhání. Policejní orgán v této souvislosti uvedl, že „[p]ředmětem dalšího šetření bylo zjistit, jak často obdobné fotografie, případně texty se sexuální tematikou Ch. zasílal, zdali pouze nezř. A. M. nebo i dalším nezletilým osobám. Znaleckými zkoumánými telefonu, tabletu a počítače se nepotvrdilo, že by Ch. zasílal texty či fotografie se sexuální tematikou jiným osobám a že by tyto posílal A. M. opakovaně. Na základě výše popsaných šetření, výsledků a dalších procesních úkonů nebylo jednoznačně prokázáno, že by se ve věci jednalo o spáchání nějakého trestného činu“.

Spis Nejvyššího správního soudu sp. zn. 12 Ksz 1/2017

[71] Z jeho obsahu vyplývá, že dne 2. 1. 2017 podal okresní státní zástupce v Teplicích, Mgr. O. Z., kárný návrh vůči státní zástupkyni Okresního státního zastupitelství v Teplicích Mgr. Z. L., jehož předmětem byl její postup ve zmiňované trestní věci obviněného P. Ch.. V kárném návrhu je mj. zmíněno, že dne 19. 10. 2016 zaslal krajský státní zástupce v Ústí nad Labem navrhovateli (tj. okresnímu státnímu zástupci v Teplicích) stanovisko k této věci s tím, že v pochybení jmenované státní zástupkyně shledává kárné provinění, což vedlo okresního státního zástupce k podání kárného návrhu.

[72] Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu jakožto soudu kárného ze dne 25. 4. 2017, č. j. 12 Ksz 1/2017 – 35, byla státní zástupkyně Mgr. L. shledána vinnou tím, že řádně nepřezkoumala usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného P. Ch., nezjistila jeho nezákonnost spočívající v tom, že skutky v něm uvedené zcela evidentně nemohou naplňovat znaky skutkové podstaty jakéhokoli trestného činu, a dne 15. 7. 2016 podala návrh na vzetí obviněného do vazby, kterému soudce Okresního soudu v Teplicích vyhověl a obviněného vzal do vazby z důvodu podle § 67 písm. c) trestního řádu, který tak v ní nezákonně pobýval

až do dne 28. 7. 2016, tedy jmenovaná státní zástupkyně zaviněně porušila povinnosti státního zástupce a tímto zaviněným jednáním ohrozila důvěru v odbornost postupu státního zastupitelství, čímž spáchala kárné provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (dále jen „zákon o státním zastupitelství“). Kárný soud jí za toto kárné provinění uložil kárné opatření v podobě snížení platu o 10 % na dobu jednoho měsíce.

Stanovisko soudcovské rady Okresního soudu v Teplicích k osobě kárně obviněného soudce ze dne 12. 6. 2017

[73] V tomto stanovisku soudcovská rada plně odkázala na svá předchozí stanoviska ze dne 10. 2. 2015 a ze dne 23. 8. 2016, která byla podána v předcházejících kárných věcech JUDr. Č. sp. zn. 13 Kss 1/2015 a 13 Kss 5/2016 a která soudcovská rada současně připojila jako přílohu. Soudcovská rada dále uvedla, že oproti předchozím vyjádřením nemá JUDr. Č. již od 1. 5. 2016 žádného asistenta. Stav jeho senátu byl ke dni 31. 5. 2017 21 nevyřízených věcí, což je na trestním úseku zdejšího soudu stav průměrný. Pracovní podmínky JUDr. Č. lze hodnotit jako zcela srovnatelné s pracovními podmínkami ostatních soudců, poměry na trestním úseku zdejšího soudu jsou stabilizované, aktivně zde působí 8 trestních soudců. Celkový nápad nových věcí na trestním úseku zdejšího soudu činil v měsíci květnu 2017 94 věcí, počet nevyřízených věcí 144 věcí, počet neskončených věcí JUDr. Č. 21; v měsíci dubnu 2017 činil nápad 111 věcí, počet nevyřízených věcí 142, počet neskončených věcí JUDr. Č. 23; v měsíci březnu 2017 činil nápad 144 věcí, počet nevyřízených věcí 144, počet neskončených věcí JUDr. Č. 24; v měsíci únoru 2017 činil nápad 106 věcí, počet nevyřízených věcí 140, počet neskončených věcí JUDr. Č. 19; v měsíci lednu 2017 činil nápad 86 věcí, počet nevyřízených věcí 121, počet neskončených věcí JUDr. Č. 17. Ohledně chování JUDr. Č. k administrativě zdejšího soudu a kolegům soudcům nedostala soudcovská rada od svých předchozích vyjádření žádné podněty, jeho kontakt se soudcovskou radou je pouze písemný a striktně formální.

[74] V příloženém předchozím stanovisku soudcovské rady Okresního soudu v Teplicích ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. Spr 73/2015, je osoba JUDr. Č. v rámci mezilidských vztahů na pracovišti hodnocena jako problematická. Soudcovská rada se dále vyjádřila k situaci na okresním soudu a pracovním podmínkám kárně obviněného. Soudcovská rada dále upozornila na prověrku na úseku T u věcí starších dvou let provedenou Krajským soudem v Ústí nad Labem dne 22. 4. 2014 a dále na prověrku Ministerstva spravedlnosti, která probíhala v polovině roku 2014. Uvedené prověrky dle soudcovské rady shledaly neodůvodněné průtahy v několika trestních věcech projednávaných JUDr. Č..

[75] Ve stanovisku soudcovské rady Okresního soudu v Teplicích ze dne 23. 8. 2016 soudcovská rada odkázala na své předchozí stanovisko ze dne 10. 2. 2015 a uvedla, že oproti předchozímu vyjádření již nemá JUDr. Č. od 1. 5. 2016 přidělenou asistentku JUDr. Y. a ke dni 31. 7. 2016 činil stav jeho senátu 20 nevyřízených věcí, což je na trestním úseku okresního soudu průměrný stav. Chování JUDr. Č. zůstalo bez výrazných změn.

Osobní spis kárně obviněného soudce

[76] Z jeho obsahu vyplývá, že JUDr. Č. po absolvování čekatelské praxe a složení justiční zkoušky byl s účinností od dne 1. 6. 1986 ustanoven do funkce předsedy senátu trestního úseku Okresního soudu v Teplicích. Od 1. 7. 1988 do 31. 12. 1988 byl dočasně přidělen ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Na dobu od 1. 7. 1990 do 30. 6. 1992 byl JUDr. Č. uvolněn ze zaměstnání, neboť byl zvolen poslancem ČNR. Poslancem ČNR, tedy posléze Poslanecké sněmovny ČR, byl zvolen i na další volební období 1992 - 1996. Ke dni 1. 1. 1993 přestal být vzhledem k čl. 111 Ústavy ČR soudcem. Od roku 1994 vykonával vedle poslanecké funkce

pokračování

těž advokátní praxi. Dne 14. 10. 1997 byl znovu jmenován soudcem. Byl přidělen k Okresnímu soudu v Ústí nad Labem a současně byl na dobu od 15. 10. 1997 do 30. 6. 1998 dočasně přidělen k Okresnímu soudu v Teplicích a od 1. 6. 1998 přeložen k Okresnímu soudu v Teplicích, kde působí jako předseda senátu na trestním úseku. Od 1. 10. 1998 do 8. 1. 2001 byl JUDr. Č. pověřen zastupováním neobsazené funkce místopředsedy Okresního soudu v Teplicích. V letech 1999 a 2001 až 2004 opakovaně působil po krátkou dobu jakožto dočasně přidělený soudce u Krajského soudu v Ústí nad Labem a v letech 2005 až 2008 rovněž u Okresního soudu v Lounech. Od 1. 8. 2009 do 30. 11. 2010 byl JUDr. Č. dočasně přidělen k Ministerstvu spravedlnosti, kde pracoval na odboru odškodňování.

[77] V roce 1999 mu byly tehdejší předsedou Okresního soudu v Teplicích uděleny výtky za nesprávný postup při vydávání amnestijních rozhodnutí a za průtahy při vyhotovování jím vydaných rozhodnutí. V roce 2001 byla JUDr. Č. tehdejší předsedkyní Okresního soudu v Teplicích udělena výtka za to, že při rozhodování o konkrétní žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu nerozhodoval s potřebnou rychlostí a soustředěností. V roce 2007 byla tehdejší předsedkyní Okresního soudu v Teplicích JUDr. Č. udělena výtka za dle jejího názoru závažná pochybení, jichž se měl dopustit při postupu ve věci sp. zn. 2 T 230/2006 a jež měla spočívat zejména v tom, že spojil ke společnému řízení věci, jež se sice týkaly stejného obžalovaného, ovšem zahrnovaly i skutky, které tento obžalovaný spáchal jako mladistvý, a v těchto věcech měl tedy rozhodovat jiný soudce podle jiné právní úpravy. V roce 2008 byla JUDr. Č. tehdejší pověřenou zastupující předsedkyní Okresního soudu v Teplicích udělena výtka za průtahy ve věci sp. zn. 2 T 286/2006. V roce 2014 byla tehdejší předsedou Okresního soudu v Teplicích JUDr. Č. udělena výtka (ze dne 24. 3. 2014, sp. zn. Spr 219/2014) za to, že o propuštění obžalovaného po uplynutí nejvýše přípustné doby vazby rozhodl opožděně o 20 dnů.

[78] Spis obsahuje rovněž pozitivní hodnocení tehdejší místopředsedkyně Okresního soudu v Teplicích JUDr. D. N. ze dne 26. 8. 2014, sp. zn. Spr 613/2014, které k osobě JUDr. Č. vypracovala v souvislosti s tím, že se účastnil výběrového řízení na funkci předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem. Hodnocení vyzdvihuje odborné, organizační a komunikační schopnosti JUDr. Č. a zejména jeho nadprůměrnou pracovní výkonnost, včetně jeho mimořádných výsledků, kdy se, dle tohoto vyjádření, dvakrát umístil na prvním místě v počtu vyřízených věcí soudci České republiky.

[79] Do osobního spisu bylo dále vloženo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 13 Kss 1/2015 - 112, jímž byl JUDr. Č. shledán vinným ze spáchání kárného provinění spočívajícího v tom, že dne 10. 10. 2014, v první den voleb do obecních zastupitelstev a do Senátu, přeposlal ze své soukromé e-mailové adresy na 32 různých e-mailových adres, včetně adres novinářů, e-mail s předmětem „KUBERA - rozhovory část“, který vytváří dojem, že jde o přepis rozhovorů mezi politiky ODS (Jaroslavem Kubrou aj.), obsahující množství vulgárních výrazů a naznačující nezákonné jednání v něm uvedených osob, ačkoliv si byl vědom toho, že jde o smyšlený dokument, za což mu bylo uloženo kárné opatření ve formě snížení platu o 10 % na dobu 3 měsíců.

[80] V osobním spise je nově založeno též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 13 Kss 5/2016 – 75, jímž byl JUDr. Č. zproštěn kárného obvinění spočívajícího v tom, že 1) doručil předsedovi Okresního soudu v Teplicích písemné sdělení, kterým nevybíravým způsobem osočil soudce Okresního soudu v Teplicích Mgr. M. R. z nezákonného, svévolného a neetického zásahu do trestní věci vedené pod sp. zn. 2 T 267/2014 a rovněž vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze selektivního přístupu k řešení pochybení jednotlivých soudců, a dále v tom, že 2) souhlasil se svým jmenováním do funkce člena (a předsedy)

rozkladové komise předsedkyně Českého statistického úřadu (ČSÚ), k němuž došlo s účinností ode dne 14. 4. 2016, a tuto funkci zastával nejméně do 29. 7. 2016, přičemž své členství ukončil až po opakované výzvě předsedy Okresního soudu v Teplicích a svou rezignaci v oznámení zaslanému předsedkyni ČSÚ zdůvodnil nepřipustným nátlakem ze strany předsedy Okresního soudu v Teplicích, neboť kárný soud dospěl k závěru, že přestože JUDr. Č. v souvislosti s vytýkanými skutky porušil povinnosti soudce, tyto skutky nejsou kárným proviněním.

Výtka ze dne 16. 8. 2017, sp. zn. Spr. 761/2016

[81] Tuto výtka udělil předseda soudu Mgr. Jan Tichý podle § 88a zákona o soudech a soudcích JUDr. Č. za porušení zákona spočívající 1) v průtazích ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 92/2013, a to v době od 25. 5. 2016, kdy po zrušení usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 4 To 23/2015 – 286 a rozsudku Okresního soudu v Teplicích č. j. 2 T 92/2013 - 237 dovolacím soudem JUDr. Č. nepostupoval soustředěně a nečinil procesní úkony, jež by směřovaly k rozhodnutí věci bez (dalších) zbytečných průtahů, neboť do 12. 4. 2017 toliko rozvláčně komunikoval s Českou inspekcí životního prostředí (ač bylo namístě nařídit hlavní líčení a vyžádat předmětný správní spis s výslovným zdůrazněním, že ho je třeba k nařízenému hlavnímu líčení) a dne 12. 4. 2017 ve věci nařídil hlavní líčení na den 30. 5. 2017, avšak toto hlavní líčení se - bez jakéhokoliv relevantního důvodu - nekonalo, neboť JUDr. Č. pouze zjistil stanovisko stran k dalšímu postupu podle § 219 odst. 3 trestního řádu (ačkoliv jej mohl zjistit kdykoliv v době od 25. 5. 2016 do nařízení hlavního líčení), a bylo odročeno na 19. 7. 2017; a dále za porušení zákona spočívající v tom, že 2) v době od blíže nezjištěného počátku do 20. 6. 2017 používal či jiné osoby nechal používat tzv. podpisové razítko namísto svého (vlastnoručního) podpisu, a to i na listinách, jejichž obligatorní náležitostí je podpis soudce (například na protokolech o hlavních líčeních a vazebních zasedáních, jakož i a na originálech vyhotovených rozhodnutí), přestože byl předsedou soudu i místopředsedkyní pro trestní úsek JUDr. D. K. v minulosti opakovaně upozorněn na zjevnou nezákonnost takového postupu.

[82] Vzhledem k tomu, že ve věci sp. zn. 2 T 92/2013 JUDr. Č. po hlavním líčení dne 19. 7. 2017 vyhlásil rozsudek a že téměř na všech listinách (vyjma spisů, které se nenacházely u Okresního soudu v Teplicích) doplnil chybějící podpis a ujistil předsedu soudu, že on ani jiné osoby nebudou jeho podpisové razítko nadále používat, shledal předseda soudu jako postačující udělení výtky.

[83] Kárný navrhovatel k uvedené výtce během jednání kárného soudu poznamenal, že věc byla s JUDr. Č. nejdříve řešena pouze neformálně, ale bez hmatatelného výsledku, proto bylo přistoupeno k vydání formálního aktu. Většina ostatních soudců by ovšem dle kárného navrhovatele zareagovala okamžitě a věc by nebylo třeba takto řešit.

Zpráva k používání podpisového razítka ze dne 20. 6. 2016, sp. zn. Spr. 761/2016

[84] Tuto zprávu vypracovala místopředsedkyně soudu, JUDr. D. K. a jsou v ní označeny protokoly, rozhodnutí či opatření, na nichž byl podpis JUDr. Č. nahrazen otiskem podpisového razítka.

Žádost o odstranění vad v soudních spisech ze dne 12. 7. 2017, sp. zn. Spr. 761/2016

[85] Předseda soudu Mgr. Tichý uvedenou žádostí vyzval JUDr. Č., aby ve lhůtě dvou týdnů připojil svůj (vlastnoruční) podpis na originální vyhotovení všech listin, na nichž dle zprávy JUDr. K. chybí, přestože jej zákon vyžaduje; zároveň byl JUDr. Č. vyzván, aby nadále již nepoužíval podpisové razítko na listinách, na kterých je ze zákona třeba podpisu soudce.

pokračování

[86] Kárný soud přistoupil též k výsledku předvolaných svědků.

[87] Z výpovědi **JUDr. D. K.**, místopředsedkyně Okresního soudu v Teplicích pro trestní úsek, vyplynulo, že se s usnesením Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 30 Nt 41/2016, které vydal JUDr. Č. ohledně vazby obviněného P. Ch., seznámila v souvislosti s informací od předsedy Okresního soudu v Teplicích, který se vrátil z oběda s okresním státním zástupcem Mgr. Z., jenž jej informoval, že se chystá podat kárnou žalobu na státní zástupkyni Mgr. L., protože nezákonně podala návrh na vzetí obviněného do vazby, o kterém následně rozhodl JUDr. Č.. Přesný den si svědkyně nevybavuje, bylo to však někdy před Vánoce 2016. V souvislosti s projednávanou věcí v rámci vedení soudu zpětně zjistili, že o několik měsíců dříve již řešili nezákonný únik informací týkající se daného spisu, které se objevily v článku novináře J. z Mladé fronty Dnes. V té souvislosti však neřešili předmětné usnesení, pouze zjistili, že uvedený článek vyšel, a únik informací následně projednali s JUDr. Č.. Z obsahu článku totiž vyplývalo, že informace musely uniknout ze strany soudu, pravděpodobně od JUDr. Č.. Z jiného důvodu se o danou věc nezajímali a v tu dobu neměli ani žádnou informaci o tom, že by došlo k jakémukoli jinému pochybení. Vyšetřovací spis si předseda soudu vyžádal na jaře 2017 a následně chtěl znát názor svědkyně. Zvažovali, o jak závažné porušení povinností soudce se jedná, a nakonec čekali na rozhodnutí kárného soudu ve věci Mgr. L..

[88] K osobě kárně obviněného soudce svědkyně uvedla, že JUDr. Č. je oproti ní starší a zkušenější. Na druhou stranu je to ovšem kolega, kterého vedení soudu „řeší“ nejvíce, resp. kromě kolegyně, která je ve funkci soudkyně na trestním úseku teprve krátce, „řeší“ vlastně pouze jeho. U JUDr. Č. je v podstatě neustále třeba se zabývat jeho nejrůznějšími pochybeními, ať se jedná o průtahy v řízení, organizaci práce, komunikaci s trestní kanceláří či o způsob protokolace jednání. JUDr. Č. není konfliktní, jednání s ním probíhá korektně a vždy se obě strany rozcházejí s tím, že si porozuměly a že dojde k nápravě, ale ne vždycky tomu tak je. Výkonnost JUDr. Č. v porovnání s ostatními trestními soudci je srovnatelná. Podmínky na soudě mají trestní soudci standardní, nejsou přetíženi. Trestní úsek je plně obsazen a soudci tak mají dostatek času, aby i vazebním věcem věnovali náležitou pozornost.

[89] Z výpovědi **Mgr. O. Z.**, okresního státního zástupce v Teplicích, vyplynulo, že počátkem měsíce prosince 2016 na neformálním obědě informoval Mgr. Tichého o tom, že zvažuje podání kárného návrhu proti Mgr. L. v souvislosti s jejím návrhem na vzetí do vazby obviněného P. Ch.. Upozornil jej také, že v té věci figuruje soudce JUDr. Č., který rozhodoval o vazbě a i jeho jednání by tak mohlo být posouzeno jako kárné provinění. Při té příležitosti předal Mgr. Tichému rovněž usnesení vydané Mgr. Vaníčkovou o zrušení usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání. Mgr. Tichý svědkovi řekl, že si věc prošetří a oficiálně jej požádá o informace, což učinil počátkem roku 2017. Svědek z reakce Mgr. Tichého nepoznal, zda o dané věci věděl, ale usuzuje, že se o ní dozvídal poprvé. Svědek s nikým jiným z vedení Okresního soudu v Teplicích o dané věci nekomunikoval. S JUDr. Č. se svědek zná pouze profesně. S Mgr. Tichým se setkává jednou za dva až tři měsíce na neformálních obědech a mezirezortních poradách a jejich vztah označil jako přátelský. K dotazu kárného navrhovatele nicméně svědek upřesnil, že se sice s kárným navrhovatelem poznal při sportovní akci před pěti až šesti lety, ale po té se viděli až v době, kdy Mgr. Tichý nastoupil do funkce předsedy Okresního soudu v Teplicích. Kárný návrh na Mgr. L. svědek podal dne 28. 12. 2016 a o podání návrhu Mgr. Tichého informoval zřejmě poté, co byl oficiálně požádán o zaslání materiálů.

[90] K okolnostem podání kárného návrhu svědek blíže rozvedl, že u obviněného Ch. byl podán návrh na jeho vzetí do vazby státní zástupkyní, která danou věc nedozorovala a zastupovala kolegyni na dovolené. Poté, co se dozorující státní zástupkyně vrátila z dovolené,

informovala svědka, že bylo vydáno nezákonné rozhodnutí a že je obviněný ve vazbě nezákonně. Dozorující státní zástupkyně vyrozuměla rovněž náměstka krajského státního zástupce JUDr. Anděla, který si vyžádal daný spis. Následně obdrželi přípis, ve kterém JUDr. Anděl vytkl příslušná pochybení, která byla v srpnu 2016 projednána na pracovní poradě státních zástupců. Počátkem měsíce října 2016 svědek obdržel od krajského státního zástupce přípis, dle něhož se v dané věci nejedná o drobné porušení zákona ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství, ale mohlo by se jednat o kárné provinění podle § 28 téhož zákona. Tento přípis byl v říjnu 2016 znovu projednán na pracovní poradě státních zástupců. K dotazům obhajoby, zda mohl některý státní zástupce některému soudci sdělit, že se chystá předmětný kárný návrh, svědek vypověděl, že to vyloučit nelze. JUDr. Č. má dle svědka nadstandardní vztahy s JUDr. Jiruškou, státním zástupcem Okresního státního zastupitelství v Teplících. O vztazích jiných státních zástupců s jinými soudci svědek neví.

[91] Provedení jiných důkazů nebylo stranami navrhováno.

[92] Kárný navrhovatel v rámci závěrečné řeči k subjektivní prekluzivní lhůtě znovu zdůraznil, že z obsahu článku, usnesení o vzetí do vazby ani z obsahu protokolu o vazebním zasedání nebylo možné zjistit rozhodné skutečnosti ve vztahu k nyní projednávanému kárnému provinění. Důvod, proč bylo do těchto dokumentů dne 3. 8. 2016 nahlédnuto, byl zcela jiný, tj. zaměřený na zjištění zdroje úniku informací. I kdyby ovšem daná kontrola byla zaměřena jinak, nemohl kárný navrhovatel bez podrobného studia spisu dospět k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o vazbě. Do aplikace ISAS, jejímž prostřednictvím kárný navrhovatel do zmiňovaných dokumentů nahlížel, nebyly vloženy usnesení o zahájení trestního stíhání, návrh na vzetí do vazby, rozhodnutí státní zástupkyně rušící usnesení o zahájení trestního stíhání ani příkaz k propuštění obviněného z vazby na svobodu. Spolehlivý závěr o tom, za jaké skutky je obviněný stíhán, nebylo možné zjistit ani z obsahu protokolu o vazebním zasedání, který si navrhovatel zběžně prohlédl za účelem ztotožnění věci s obsahem článku a posouzení, zda publikované informace mají reálný základ. Kárný navrhovatel je proto přesvědčen, že subjektivní prekluzivní lhůta počala běžet dne 6. 12. 2016. Pokud by měl o počátku subjektivní lhůty jakékoli pochybnosti, neotálel by a kárný návrh by podal dříve. Do budoucna však bude k subjektivní lhůtě přistupovat jako ke lhůtě objektivní, aby se tyto věci nemusely zbytečně řešit.

[93] Pokud jde o vytýkané kárné provinění, kárný navrhovatel zdůraznil, že nejde o nesprávný právní názor na otázku, zda lze předmětný skutek posoudit jako trestný čin, anebo nelze, nýbrž jde o hrubé porušení povinností soudce spočívající v rezignaci na to, co při vazebním zasedání soudce musí učinit, tj. velmi důkladně a podrobně se seznámit s obsahem podkladových materiálů a v podstatě přezkoumat dosavadní postup orgánů činných v trestním řízení od zahájení trestního stíhání ze strany policejního orgánu po návrh státního zástupce na vzetí obviněného do vazby a následně na základě náležitého vyhodnocení těchto okolností rozhodnout. Tuto vysoce odbornou činnost kárně obviněný neprovedl, pouze nekriticky převzal nesprávné závěry státní zástupkyně, aniž by je jakkoli přezkoumával, neboť jinak by jako zkušený trestní soudce takové rozhodnutí nemohl vydat. Takové porušení povinností soudce dle kárného navrhovatele ohrozilo důvěru v odborné soudní rozhodování. Kárný navrhovatel rovněž podotkl, že kárně obviněný nedorazil k ústnímu jednání kárného soudu, osobně se nevyjádřil a neuznal své pochybení, byť z vyjádření jeho obhájce lze dovodit, že si zřejmě pochybení připouští. Kárný navrhovatel proto setrvává na svém návrhu na uložení kárného opatření v podobě snížení platu o 15 % na dobu 4 měsíců.

[94] Obhájce kárně obviněného v závěrečné řeči uvedl, že se kárnému navrhovateli nepovedlo jednoznačně prokázat, kdy přesně se od svědka Mgr. Z. dozvěděl o rozhodných okolnostech. Svědek totiž nevypověděl, kdy přesně se daný oběd konal, přičemž termín začátek prosince je pro

pokračování

určení počátku lhůty neurčitý. Dle obhajoby tedy může být dána pochybnost, zda to bylo 6. 12. nebo třeba už 4. 12. 2016. Na přelomu měsíce července a srpna 2016 se přitom daná věc již projednávala na krajském státním zastupitelství, přičemž v mezidobí probíhala mezirezortní setkání. Obhájce dále vyjádřil pochybnost, zda lze svědka považovat za věrohodného, neboť se přátelsky zná s kárným navrhovatelem a některé věci si pamatoval přesně, zatímco jiné vůbec. Obhájce dále uvedl, že byť je daná lhůta označena jako subjektivní, je subjektivní pouze ve vztahu k instituci, nikoliv ke konkrétním osobám. V opačném případě by byl její počátek zcela neurčitý. Smyslem této lhůty je, aby bylo postupováno rychle, čemuž ovšem dle obhajoby neodpovídá přístup kárného navrhovatele. Vyžádání spisu a jeho prostudování mělo být urgentní, přičemž v období od 6. 12. 2016 do konce roku k tomu byl dle obhajoby dostatečný časový prostor. Obhajoba se nicméně domnívá, že rozhodné skutkové okolnosti byly kárnému navrhovateli známy již od okamžiku nahlédnutí do aplikace ISAS, kdy si měl kárný navrhovatel rovněž prostudovat daný spis. Obhajoba tak má za to, že v podstatě stejné chyby jako kárně obviněný se dopustil rovněž kárný navrhovatel tím, že rozhodné okolnosti přehlédl. Vzhledem k tomu, že kárný navrhovatel neunesl důkazní břemeno, kdy přesně počala běžet subjektivní prekluzivní lhůta, je dle obhajoby třeba uplatnit zásadu *in dubio pro reo* a kárné řízení zastavit.

[95] Ve vztahu k vytykánému kárnému provinění obhájce zopakoval, že usnesení o vzetí obviněného do vazby je pravomocné a nebylo napadeno žádným opravným prostředkem. V pravomoci kárného senátu přitom dle obhajoby není dané rozhodnutí přezkoumávat. Nejprve by musela být prohlášena jeho nezákonnost akademickým výrokem Nejvyššího soudu na základě stížnosti pro porušení zákona a teprve poté by bylo možné podat kárnou žalobu a případně se i domáhat náhrady škody. V opačném případě by si kárný senát přisvojil kompetenci, která mu nepřísluší. Závěrem obhájce zdůraznil, že i s ohledem na charakter jednání obviněného Ch. je dle jeho názoru pochybení kárně obviněného soudce lidsky pochopitelné a omluvitelné. Pro případ, že by kárné řízení nebylo zastaveno, tedy obhajoba navrhl, aby byl JUDr. Č. zproštěn kárného obvinění.

V.

Posouzení věci soudem

[96] Ke skutkové stránce věci lze shrnout, že z výše uvedených listinných důkazů a výslechů obou svědků kárný soud zjistil následující:

[97] Dne 16. 7. 2016 JUDr. Č. na základě návrhu státní zástupkyně Mgr. Z. L. ze dne 15. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 – 9, rozhodl o vzetí obviněného P. Ch., trestně stíhaného pro přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a přečin únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou podle § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, spáchaný ve formě přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku, do vazby usnesením č. j. 30 Nt 41/2016 – 15, které bylo vydáno ve zjednodušené formě. K propuštění obviněného z vazby došlo dne 28. 7. 2016 v 9.55 hod. na základě příkazu státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích Mgr. Vaníčkové ze dne 28. 7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 -33.

[98] Kárný navrhovatel do uvedeného usnesení a dále do příslušného protokolu o vazebním zasedání ze dne 16. 7. 2016, č. j. 30 Nt 41/2016 - 11, nahlížel prostřednictvím aplikace ISAS dne 3. 8. 2017, a to v souvislosti s řešením otázky možného úniku informací, jež byly publikovány v článku A. J. ze dne 3. 8. 2016 s názvem „*Mladík chtěl unést školáčku a pak se zastřelil. Skončil na psychiatrii*“. Následně se kárný navrhovatel danou věcí zabýval poté, co jej okresní státní zástupce Mgr. Z. počátkem prosince 2016 informoval o tom, že zvažuje podání kárného návrhu proti Mgr. L. v souvislosti s jejím návrhem na vzetí obviněného P. Ch. do vazby, a předal mu též usnesení státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích Mgr. Denisy Vaníčkové ze dne 28.

7. 2016, č. j. 1 ZT 324/2016 - 29, kterým bylo zrušeno nezákonné rozhodnutí policejního orgánu o zahájení trestního stíhání obviněného P. Ch.. Zmíněné usnesení státní zástupkyně Mgr. Vaníčkové nebylo vloženo do aplikace ISAS, do níž kárný navrhovatel již dříve nahlížel, a příslušný vazební spis sp. zn. 30 Nt 41/2016 byl kárnému navrhovateli předložen až dne 8. 2. 2017.

V. a) Posouzení včasnosti kárného návrhu

[99] První otázkou, kterou se kárný soud musel v této věci zabývat velmi podrobně, je tedy otázka včasnosti kárného návrhu, neboť nejenže obhajoba v této věci argumentovala od počátku tím, že kárný návrh byl podán opožděně, ale navíc v průběhu řízení právě i na základě důkazních návrhů obhajoby vyšly najevo zmiňované okolnosti, které bylo třeba v dané souvislosti důkladně zvážit.

[100] Dle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění (objektivní lhůta pro podání kárného návrhu je zároveň totožná s hmotněprávní prekluzivní lhůtou zániku kárné odpovědnosti dle § 89 zákona o soudech a soudcích).

[101] Vzhledem k tomu, že ke skutku, v němž navrhovatel spatřuje kárné provinění, došlo dne 16. 7. 2016 a kárný návrh byl doručen Nejvyššímu správnímu soudu dne 29. 5. 2017, není o zachování tříleté lhůty pochyb.

[102] Pokud jde ovšem o subjektivní šestiměsíční lhůtu, ta je zachována pouze v případě, že se navrhovatel o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, dozvěděl ne dříve než 29. 11. 2016.

[103] Obhajoba ovšem namítá právě překročení subjektivní prekluzivní lhůty pro podání kárného návrhu, neboť v průběhu řízení vyšlo najevo, že kárný navrhovatel se prostřednictvím aplikace ISAS s předmětným usnesením ze dne 16. 7. 2016, č. j. 30 Nt 41/2016 – 15, o vzetí obviněného do vazby, seznámil již dne 3. 8. 2016. Obhajoba v daném ohledu odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 10. 2002, sp. zn. IV. ÚS 302/02, a ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, a na rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory ze dne 13. 2. 1997, sp. zn. K 41/97.

[104] Uvedenou judikaturu, byť se nevztahuje přímo k výkladu § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., lze zobecnit tak, že za okolnost určující počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba považovat dostatečnou vědomost kárného navrhovatele, resp. správního orgánu příslušného k vedení řízení o příslušném správním či disciplinárním deliktu, o skutečnostech, které jsou rozhodné pro podání kárného návrhu, příp. pro posouzení daného skutku jako správního či disciplinárního deliktu, s tím, že pokud tuto vědomost získá útvar pověřený v rámci daného orgánu veřejné moci k tomu, aby se takovým podnětem zabýval, dříve, než ten, kdo stojí v čele takového orgánu, běží tato lhůta již od uvedeného okamžiku, a je již lhostejné, zda a jakým způsobem je tato informace předávána uvnitř dané instituce (opačný výklad by umožňoval libovolné prodlužování zákonem stanovené lhůty).

[105] Ostatně zcela obdobné závěry vyplývají ze správní i kárné judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, č. j. 7 As 95/2011 – 108, nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2010,

pokračování

č. j. 15 Kse 3/2010 – 63, a ze dne 18. 1. 2012, č. j. 11 Kss 18/2011 – 251, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz stejně jako z judikatury předchozích kárných soudů (např. kárné rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. 6. 2008, č. j. 1 Ds 6/2008 – 36).

[106] V nyní posuzované věci však nejde o to, že by se jiné pracoviště či jiná osoba v rámci Okresního soudu v Teplicích (např. jeho místopředsedkyně pro trestní úsek) o skutečnostech týkajících se kárného provinění dozvěděly dříve než sám kárný navrhovatel, tj. předseda soudu. Předseda soudu se totiž jakožto kárný navrhovatel sice s vazebním rozhodnutím JUDr. Č., jehož vydáním bylo dle kárného návrhu spácháno kárné provinění, seznámil již dne 3. 8. 2016 a ve stejné době a ve stejném rozsahu se s ním seznámila rovněž místopředsedkyně soudu pro opatrovnický, exekuční a pozůstalostní úsek (tedy pro jiný než trestní úsek) JUDr. D. N., jak vyplynulo z výpisu z aplikace ISAS, a dále pouze o existenci tohoto usnesení se od předsedy soudu v té době dozvěděla i místopředsedkyně soudu pro trestní úsek JUDr. D. K., jak vyplynulo z jejího výsledku, nicméně vedení soudu se o tuto věc zajímalo z jiných důvodů (pro podezření ze spáchání jiného typu kárného provinění), které nemají žádnou přímou souvislost s těmi, jež posléze vedly k podání kárného návrhu. Kárný navrhovatel tvrdil, že si v té době (v srpnu 2016) nebyl vědom nezákonnosti daného vazebního usnesení a neměl v té době žádný důvod (podezření), aby zákonnost tohoto usnesení kontroloval. Tento důvod dle jeho tvrzení vyplynul až z rozhovoru s okresním státním zástupcem v Teplicích dne 6. 12. 2016, na jehož základě si teprve kárný navrhovatel vyžádal příslušný spis sp. zn. 30 Nt 41/2016 a celou věc prošetřil. Toto jeho vysvětlení potvrzují výsledky dokazování, především výpovědi vyslychaných svědků. Byť svědek Mgr. Z. výslovně nepotvrdil, že se daný rozhovor uskutečnil přesně dne 6. 12. 2016, vypověděl, že se tak skutečně stalo při pracovním obědě počátkem prosince loňského roku, což je údaj pro určení, zda došlo k zachování subjektivní prekluzivní lhůty zcela dostačující.

[107] Jak již bylo konstatováno, z uváděné judikatury a ze samotné dikce § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., jak byl novelizován zákonem č. 314/2008 Sb., lze dovodit, že za okolnost určující počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba považovat dostatečnou vědomost kárného navrhovatele o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu. Kární navrhovatelé ve zmiňovaných případech disponovali alespoň určitými indiciemi nasvědčujícími tomu, že bylo spácháno kárné provinění, pramenícími buď z vlastní činnosti, popř. ze stížnosti či podnětu jiné osoby. Tak tomu ovšem dle názoru kárného senátu v posuzovaném případě v srpnu 2016 nebylo, neboť samo seznámení se s vazebním rozhodnutím, jehož vydáním bylo dle pozdějšího kárného návrhu spácháno kárné provinění (případně rovněž s protokolem o vazebním zasedání), není možné ztotožňovat s nabytím vědomosti o rozhodných skutečnostech týkajících se kárného provinění, jež má spočívat v nezákonnosti tohoto usnesení o vazbě, a to za situace, kdy se kárný navrhovatel o danou vazební věc zajímal z jiných důvodů, než které ho posléze vedly k podání kárného návrhu, a kdy (v srpnu 2016) neměl o skutečnostech zakládajících nezákonnost tohoto rozhodnutí žádnou povědomost a neměl tedy ani důvod podrobit toto rozhodnutí z hlediska jeho zákonnosti jakékoli kontrole.

[108] Jiná situace by nastala, pokud by vyšlo najevo, že se kárný navrhovatel v uvedené době seznámil rovněž s usnesením státní zástupkyně provádějící dozorovou činnost, jímž bylo jako nezákonné zrušeno usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání v této věci. Z něho by byla i nezákonnost rozhodnutí o vazbě jednoznačně patrná. Kárný navrhovatel však popírá, že by mu tento dokument byl v uvedené době znám, neboť nebyl vložen do aplikace ISAS a do samotného vazebního spisu tehdy kárný navrhovatel nenahlížel, protože k tomu dle svého vyjádření neměl důvod. I tato skutková tvrzení jsou v souladu s výsledky dokazování provedeného při jednání kárného soudu, jak bylo výše rekapitulováno.

[109] Je pravdou, že právní kvalifikace trestných činů, pro něž byl obviněný P. Ch. stíhán a následně vzat do vazby, byla uvedena v záhlaví předmětného usnesení o vazbě. Bylo by tedy možné argumentovat i tak, jak na to ostatně obhajoba poukázala při jednání, že pokud kárný návrhovač založil svůj návrh na tom, že kárně obviněný měl a mohl rozpoznat, že zcela zjevně nebyly splněny zákonné podmínky pro vzetí obviněného do vazby, pak zejména u druhého skutku kvalifikovaného ve zjevném rozporu s trestním zákoníkem jako „*přečin únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou podle § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, spáchaného ve formě přípravy dle § 20 odst. 1 tr. zákoníku*“ mohl a měl i bez hlubší znalosti skutkové stránky věci tuto zjevnou nezákonnost zjistit při prvním seznámení se s daným usnesením i samotný kárný návrhovač.

[110] K tomu by ovšem jistě došlo, pokud by kárný návrhovač provedl zběžnou kontrolu zákonnosti daného usnesení tím, že by ho konfrontoval s platnou právní úpravou dle trestního zákoníku. Kárný soud se však domnívá, že předseda soudu není v obecné rovině povinen (a v běžných případech vlastně ani oprávněn) provádět kontrolu zákonnosti rozhodnutí vydaných soudci a senáty daného soudu - na rozdíl od soudce rozhodujícího o vazbě, který je jistě povinen se před vydáním rozhodnutí pečlivě přesvědčit o tom, zda jsou splněny veškeré zákonné podmínky vazby. Jak již bylo opakovaně zmíněno, předseda soudu do daného vazebního rozhodnutí v srpnu 2016 nahlížel z důvodů vůbec nesouvisejících s jeho obsahem (pro podezření, že se JUDr. Č. dopouští jiného kárného provinění, jež by spočívalo v tom, že by poskytl v rozporu se zákonem novináři informace z dané trestní věci). Za těchto okolností neměl dle názoru kárného senátu předseda soudu důvod provádět byť i jen zběžnou kontrolu zákonnosti předmětného usnesení o vazbě, a bez ní mu jeho nezákonnost, potažmo skutečnosti týkající se kárného provinění rozhodné pro podání kárného návrhu, nemohly být bez dalšího patrné.

[111] Stejně tak nelze ani vědomost kárného návrhovače o skutečnostech, které jsou rozhodné pro podání návrhu, dovozovat z toho, že si přečetl o daném případě článek, který byl publikován na serveru iDnes, a to za situace, kdy z tohoto článku není ani zřejmé, že byl obviněný Ch. ve vazbě nezákonně a že byl následně propuštěn na svobodu na základě příkazu dozorové státní zástupkyně. Uvedený článek o těchto skutečnostech mlčí a v závěrečné části pouze uvádí, že obviněný už v cele není, neboť byl převezen do psychiatrické léčebny v Horních Beřkovicích, nicméně že vyšetřování jeho případu stále pokračuje. Nelze tedy souhlasit s tvrzením obhajoby, že by se již na základě samotného článku kárný návrhovač dozvěděl o skutečnostech, které jsou rozhodné pro podání kárného návrhu.

[112] Obhajoba při jednání také poukazovala na to, že vedení Okresního státního zastupitelství v Teplicích i Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem již v letních a podzimních měsících roku 2016 projednávalo další postup ohledně souvisejícího pochybení státní zástupkyně Mgr. L., přičemž se obhajobě zdálo pravděpodobné, že vzhledem k běžným kontaktům mezi státními zastupitelstvími a soudy v daném regionu se o rozhodných skutečnostech, jež vedly k podání kárného návrhu ve věci JUDr. Č., vedení Okresního soudu v Teplicích dozvědělo již v té době. Takové tvrzení však musí kárný soud označit za pouhou spekulaci, která z výsledek svědků ani z jiných provedených důkazů nevyplývá. Svědek, okresní státní zástupce Mgr. Z., sice vypověděl, že obecně takovou možnost vyloučit nelze, nicméně konkrétně neuvedl nic, co by takovému závěru nasvědčovalo, naopak jeho výpověď, jakož i předešlé písemné vyjádření, potvrdily pravdivost tvrzení návrhovače, že se o okolnostech nasvědčujících spáchání kárného provinění kárný návrhovač dozvěděl až počátkem prosince 2016 na neformálním pracovním obědě právě od jmenovaného svědka. Je tedy třeba vycházet z toho, že počátek běhu šestiměsíční subjektivní lhůty pro podání kárného návrhu počal běžet nejdříve dne 1. 12. 2016, přičemž pro posouzení včasnosti tohoto návrhu je zcela nerozhodné, zda ho kárný návrhovač podal krátce

pokračování

po začátku běhu této lhůty nebo později v rámci daného šestiměsíčního období, důležité je, že lze postavit zcela najisto, že tato lhůta byla kárným návrhovátelem - vzhledem k tomu, že podal kárný návrh dne 29. 5. 2017 - zachována.

[113] Nejvyšší správní soud přitom nemá žádné pochybnosti o důvěryhodnosti výpovědi svědka Mgr. Z., a to nejen vzhledem k veřejné funkci, kterou zastává, ale rovněž vzhledem k tomu, že jeho výpověď se plně shoduje s výpovědí svědkyně JUDr. K. i s dalšími provedenými důkazy. Je pravdou, že Mgr. Z. označil svůj vztah ke kárnému návrhovátelem za přátelský, z upřesnění jeho výpovědi ovšem vyplynulo, že se sice s kárným návrhovátelem čas od času setkávají ať již u příležitosti pracovních či mimopracovních, že se však nejedná o blízkého osobního přítele Mgr. Tichého, přičemž v průběhu jednání nevyvstala ani žádná jiná okolnost, jež by zpochybňovala pravdivost dané svědecké výpovědi.

[114] Nedůvodná je rovněž argumentace obhajoby, dle níž je nepřípustné, aby v některém případě subjektivní lhůta počala běžet záhy po spáchání kárného provinění, zatímco v jiném by nezačala běžet ani do konce lhůty objektivní. Takové situace totiž přirozeně nastat mohou a v praxi též nastávají, neboť zákonodárce, tak jako u řady jiných řízení či časových omezení uplatnění určitého práva, obě lhůty záměrně kombinuje. Zatímco primárním účelem lhůty subjektivní je zajistit, aby kární návrhové postupovali bez zbytečného odkladu, účelem lhůty objektivní je nastolit definitivní právní jistotu ohledně toho, že po uplynutí tří let ode dne spáchání kárného provinění již nelze daný čin kárně stíhat, bez ohledu na to, zda a případně kdy se některý z oprávněných kárných návrhovátelem o rozhodných okolnostech dozvěděl. Obě lhůty tedy vždy musí být zachovány kumulativně, v případě marného uplynutí byť jedné z nich, je kárný návrh třeba považovat za opožděný.

[115] Taková situace ovšem v posuzované věci nenastala, a proto kárný soud uzavírá, že kárný návrh doručený Nejvyššímu správnímu soudu dne 29. 5. 2017 je třeba hodnotit jako včasný.

V. b) Posouzení návrhu na přerušování řízení

[116] Kárný soud se neztotožnil ani s návrhem obhajoby na přerušování tohoto kárného řízení do rozhodnutí ESLP o stížnosti kárně obviněného soudce, kterou dle svého tvrzení podal k evropskému soudu ve věci, jež tento kárný senát projednal a rozhodl pod sp. zn. 13 Kss 1/2015. V této stížnosti kárně obviněný dle svého vyjádření namítal, že vedením jednoinstančního kárného řízení bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces garantované čl. 6 Úmluvy, nicméně s touto otázkou se již velmi zevrubně vypořádal Ústavní soud ve svém plenárním nálezu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 33/09, a dospěl v souladu s judikaturou ESLP k závěru, že kárné řízení ve věcech soudců není trestním řízením ve smyslu Úmluvy a má naopak disciplinární povahu, a tudíž právo na odvolání v trestních věcech podle čl. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě, které navíc není absolutní a obsahuje řadu výjimek (mj. pro řízení před nejvyššími soudy), se na dané řízení nevztahuje.

[117] K této otázce se Ústavní soud posléze vrátil ve svém nálezu ze dne 5. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 2617/15, kde podrobně analyzoval judikaturu ESLP ke kárnému řízení ve věcech soudců, a znovu konstatoval, že podle ESLP náleží toto řízení do civilní, nikoli trestní větve čl. 6 Úmluvy, a to i v případech, kdy, tak jako v ČR, se na toto řízení subsidiárně použije trestní řád, resp. obdobný právní předpis upravující trestní řízení. Na těchto svých závěrech Ústavní soud následně setrval např. ve svém nálezu ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2490/15, jímž byla právě zamítnuta ústavní stížnost JUDr. Č. proti rozhodnutí kárného soudu ve věci sp. zn. 13 Kss 1/2015, nebo v usnesení ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1499/17.

[118] I Nejvyšší správní soud je toho názoru, že judikatura ESLP k dané otázce je zcela ustálená, a byť jistě nelze v obecné rovině možnost judikaturního odklonu či obratu nikdy zcela vyloučit, považuje kárný soud za velmi nepravděpodobné, že by k němu právě v dané otázce a navíc právě v řízení o stížnosti JUDr. Č. před ESLP mělo dojít.

[119] Pokud kárně obviněný, resp. jeho obhájce, dále uváděli, že na základě stížnosti JUDr. Č. může ESLP vyslovit v souvislosti s jeho kárným potrestáním rovněž porušení čl. 10 Úmluvy Českou republikou, musí kárný soud konstatovat, že i tuto možnost považuje za krajně nepravděpodobnou vzhledem k tomu, že v uvedené věci sp. zn. 13 Kss 1/2015 tento kárný senát z pečlivé analýzy judikatury ESLP vymezující na základě výkladu čl. 10 Úmluvy svobodu projevu soudce a její limity naopak vycházel a Ústavní soud se s jeho závěry v daném ohledu plně ztotožnil. Kromě toho ne každé konstatování v rozsudku ESLP o porušení práva stěžovatele vyplývajícího z Úmluvy její smluvní stranou nutně vede k závěru o protiprávnosti vnitrostátních rozhodnutí v dané věci, tím méně pak k jejich zrušení, k čemuž by i v předchozí věci JUDr. Č. bylo po případném odsuzujícím rozsudku ESLP nejprve třeba, aby došlo dle § 119 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, k obnově řízení sp. zn. II. ÚS 2490/15 před Ústavním soudem a následně v tomto obnoveném řízení o ústavní stížnosti JUDr. Č. by muselo dojít ke zrušení kárného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 13 Kss 1/2015 – 112.

[120] Ze všech uvedených důvodů tedy kárný senát návrhu na přerušování řízení nevyhověl.

V. c) Závěry kárného soudu v otázce viny za kárné provinění

[121] Pokud jde o samotnou otázku důvodnosti kárného návrhu, vytýkal navrhovatel kárně obviněnému soudci v podstatě to, že ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 30 Nt 41/2016 řádně nepřezkoumal návrh příslušné státní zástupkyně na vzetí obviněného P. Ch., trestně stíhaného pro přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a přečin únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou podle § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, spáchaný ve formě přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku, do vazby, a nezjistil tak, že skutky v návrhu uvedené, pro které bylo zahájeno trestní stíhání obviněného, zcela zjevně nemohou naplňovat všechny znaky trestného činu, a dne 16. 7. 2017 tak vydal zjevně nezákonné usnesení č. j. 30 Nt 41/2016 - 15, jímž vzal v rozporu s § 67 trestního řádu obviněného do vazby, který v ní na základě tohoto rozhodnutí pobýval do dne 28. 7. 2016.

[122] Předmětem kárného obvinění ve věci, která v podstatných okolnostech není mezi stranami skutkově sporná, je tedy vytýkané právní pochybení či právní omyl JUDr. Č. při rozhodování o vazbě. V tomto kontextu je vhodné připomenout, že v kárné judikatuře jsou pochybení státních zástupců i soudců ovlivňující zákonnost vazby většinou považována za kárná provinění. Již v rozhodnutí ze dne 27. 4. 2010, č. j. 12 Ksz 5/2009 – 74, kárný soud v souvislosti s pochybením státního zástupce vykonávajícího dozor nad přípravným řízením zdůraznil esenciální povahu práva na osobní svobodu, které je základním lidským právem a jako takové je chráněno Listinou základních práv a svobod a mezinárodními nástroji ochrany lidských práv. Právo zasáhnout do osobní svobody jednotlivce náleží pouze státu, ale jen v přesně vymezených případech, a to s tím, že bude takové zásahy činit v nejmenším možném rozsahu a na nejkratší možnou dobu. Obdobně kárný soud hodnotil pochybení soudců při jejich rozhodování o vazbě či postupu ve vazební věci, jak vyplývá např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2010, č. j. 13 Kss 9/2009 - 88, ze dne 5. 12. 2011, č. j. 11 Kss 7/2011 – 51, nebo, pokud jde o nyní rozhodující kárný senát, z rozhodnutí ze dne 18. 3. 2015, č. j. 13 Kss 7/2014 – 33, ze dne 5. 4. 2017, č. j. 13 Kss 1/2017 – 56, nebo ze dne 7. 6. 2017, č. j. 13 Kss 3/2017 – 77.

pokračování

[123] V těchto případech ovšem pochybení soudce či státního zástupce většinou spočívalo v nedodržení zákonných lhůt pro rozhodování o vazbě či nejvýše přípustné doby trvání vazby, případně v nezajištění okamžitého propuštění obviněného z vazby v případech, kdy to zákon vyžaduje, apod. Nyní posuzovaná věc, obdobně jako věc s ní související, kterou kárný senát pro věci státních zástupců rozhodoval pod sp. zn. 12 Ksz 1/2017, se přece jen od citované judikatury poněkud odlišují v tom, že předmětem kárného obvinění je přímo nesprávné právní posouzení podmínek vazby v návrhu na vzetí do vazby, resp. u kárně obviněného přímo v rozhodnutí o vazbě.

[124] Je tedy třeba se zabývat též tím, do jaké míry lze na posuzovanou věc vztáhnout dosavadní judikaturu kárného soudu k možnému kárnému postihu soudce za nesprávný právní názor. Např. v kárném rozhodnutí ze dne 20. 6. 2013, č. j. 16 Kss 2/2013 – 134, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pouze za určitý právní názor by soudci zásadně neměli být shledáni kárně odpovědnými, neboť „*proces nalézání práva může být komplikovaný, nejednoznačný a že právo není kauzální disciplínou přinášející jediné možné odpovědi, je tak důležitý systém opravných prostředků, který má možná pochybení soudů nižších stupňů co možná nejvíce eliminovat. Je pak věci především účastníků řízení, zda těchto opravných prostředků v konkrétním případě využijí. Současně však musí platit, že za určitých okolností nezákonný postup či vydání nezákonného rozhodnutí, byť opřené o určitý právní názor, jako kárné provinění kvalifikováno být může, jelikož není sporu o tom, že se v konkrétním případě může jednat o zaviněné porušení povinností soudce, jímž soudce obrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů ve smyslu ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Aby se však o takové jednání jednalo, musely by ke zmíněné nezákonnosti přistoupit okolnosti další. Nezákonný postup či vydání nezákonného rozhodnutí, odůvodněné jiným právním názorem, proto může představovat důvod pro zahájení kárného řízení s příslušným soudcem v zásadě pouze tehdy, pokud je z okolností případu patrné, že buď (1.) bylo porušeno jednoznačné znění aplikované právní normy, anebo (2.) nebylo respektováno zrušovací rozhodnutí výše postaveného soudu v konkrétní věci či (3.) existuje jednotná a ustálená judikatura nejvyšších soudů, kterou daný soudce odmítl akceptovat bez toho, aby svůj odlišný právní názor podepřel komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací“.*

[125] Nejvyšší správní soud jako soud kárný se již v minulosti také zabýval otázkou kárné odpovědnosti státního zástupce za nezákonně vedené trestní stíhání. V rozhodnutí ze dne 10. 11. 2014, č. j. 12 Ksz 7/2014 - 91, dospěl k závěru, že „*vedení trestního stíhání a podání obžaloby, které byl obžalovaný soudem pravomocně zproštěn, může založit kárnou odpovědnost státního zástupce jen zcela výjimečně. Je tomu tak v případech, kdy státní zástupce flagrantně porušil své povinnosti postupovat odborně, svědomitě, odpovědně, nestranně a spravedlivě při výkonu dozoru nad zachováním zákonnosti přípravného řízení, případně i v následném řízení před soudem. Při vynesení zprošťujícího rozsudku podle § 226 písm. b) trestního řádu může k tomuto excesu dojít například tehdy, když je někdo bezdůvodně stíhán pro skutek, který podle zcela jednoznačného znění aplikované právní normy nemůže být trestným činem, nebo když je stíhán pro skutek, který podle ustálené judikatury vrcholných soudů není trestný a odlišný právní názor nebyl policejním orgánem ani státním zástupcem ničím zdůvodněn. Zproštění obžaloby z důvodu, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, může založit kárnou odpovědnost i tehdy, kdyby se státní zástupce v trestní věci vůbec nezabýval základními skutkovými a právními otázkami, bez nichž nemohl uvažovat o právní kvalifikaci skutku jako trestného činu, nebo kdyby si ve vztahu k nim neopatřil naprosto žádné důkazy ani nenavrhl soudu jejich provedení. Ve všech těchto hypotetických případech by totiž bylo trestní stíhání obviněného vedeno zcela nedůvodně, což by představovalo natolik závažné a hrubé pochybení státního zástupce, že by nepostačovala náprava v řízení před trestním soudem a muselo by být přistoupeno k jeho postihu v kárném řízení“.*

[126] V nyní projednávaném případě je zároveň třeba vzít v úvahu již zmiňované kárné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2017, č. j. 12 Ksz 1/2017 – 35, jež hodnotilo postup státní zástupkyně v téže trestní věci, které se týká i předmětné rozhodnutí

o vazbě vydané JUDr. Č.. V tomto rozhodnutí kárný senát 12 Ksz pro věci státní zástupců uvedl, že v předmětné trestní věci došlo k naprosto nedůvodnému vedení trestního stíhání obviněného, neboť „[p]říprava k přečinu únosu dítěte a osoby stížená duševní poruchou podle § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, pro který bylo zahájeno trestní stíhání obviněného P. Ch. totiž podle zcela jednoznačného znění § 20 odst. 1 trestního zákoníku nebyla trestná. Toto ustanovení považuje za přípravu trestného činu jen jednání, které záleží v úmyslném vytváření podmínek pro spáchání zvlášť závažného zločinu, jestliže to trestní zákon u příslušného trestného činu výslovně stanoví a pokud nedošlo k pokusu ani dokonání zvlášť závažného zločinu. Zvlášť závažnými zločiny jsou přitom podle § 14 odst. 3 věty za středníkem trestního zákoníku ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let. U trestného činu podle § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku je však stanovena pouze pětiletá horní hranice trestní sazby, a proto ho nelze považovat za zvlášť závažný zločin, u něhož by mohla být příprava trestná. Jednání obviněného P. Ch. spočívající v úmyslném vytváření podmínek pro únos dívky ve věku čtrnácti let, které bylo popsáno v usnesení o zahájení trestního stíhání, tedy i přes nepopíratelnou závažnost zcela jasně nemohlo naplňovat skutkovou podstatu trestného činu.

[127] *Trestného činu obrozování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se pak podle ustálené judikatury vrcholných soudů může pachatel dopustit sváděním dítěte k nemravnému životu jen působením trvajícím delší dobu, opakovaným působením nebo jednorázovým či krátkodobým působením, které svou intenzitou a ovlivněním svádění osoby má stejný účinek jako působení opakované nebo delší dobu trvající a které zpravidla k takovému způsobu života vede a dítě nepřiznivě ovlivní (srov. Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník, 2. vydání, C. H. Beck, Praha 2012, str. 1953 a násl. a tam uvedená rozhodnutí trestních soudů). Ojedinelé zaslání fotografie dívky ve věku 14 let, byť s krajně nevhodným a neslušným obsahem, však takový následek nemohlo zapříčinit. Navíc v usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání, v jeho podnětu k podání návrhu na vzetí obviněného do vazby ani v návrhu kárně obviněné na vzetí obviněného do vazby se ani netvrdí, že by toto pouze jednorázové jednání obviněného dosahovalo natolik závažné intenzity, aby ho bylo nutné považovat za svádění dítěte k nemravnému životu. V těchto rozhodnutích a podáních ani nebyl vysloven, natož odůvodněn, odlišný právní názor, podle něhož by se oproti dosavadní judikatuře mělo za naplnění skutkové podstaty přečinu obrozování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku považovat i jednorázové působení pachatele nižší závažností?.*

[128] Nepřezkoumání usnesení o zahájení trestního stíhání a nezjištění jeho uvedené nezákonnosti kárně obviněnou státní zástupkyní by však podle citovaného rozhodnutí samo o sobě nemohlo vést k závěru o její kárné odpovědnosti. S ohledem na princip subsidiarity kárného postihu by totiž k nápravě uvedeného pochybení kárně obviněné postačovalo právě zrušení nezákonného usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání v rámci výkonu dozoru jiné státní zástupkyně nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení, k čemuž v dané věci došlo. Kárný soud však považoval za zásadní, že kárně obviněná státní zástupkyně v návaznosti na nezákonné zahájení trestního stíhání obviněného P. Ch. podala dne 15. 7. 2016 soudci návrh na vzetí obviněného do vazby, aniž by přezkoumala zákonné podmínky vazby, včetně odůvodněnosti podezření z trestné činnosti. Kárný senát pro věci státních zástupců v citované věci dále konstatoval, že soudce, tedy JUDr. Č., tomuto návrhu vyhověl a u obviněného shledal důvod vazby předstížené podle § 67 písm. c) trestního řádu, v důsledku čehož došlo k porušení právě § 67 trestního řádu, který mimo jiné stanoví, že obviněný smí být vzat do vazby, pokud dosud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, má všechny znaky trestného činu. Ve vazbě pak obviněný nezákonně pobýval až do dne 28. 7. 2016.

[129] Právě v této skutečnosti shledal kárný senát pro věci státních zástupců závažné a hrubé pochybení kárně obviněné státní zástupkyně, u něhož nepostačuje náprava spočívající v tom, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo následně zrušeno a že obviněný byl propuštěn z vazby. Kárný senát v této souvislosti zdůraznil, že kárně obviněná není postihována

pokračování

za nesprávný právní názor, nýbrž za evidentně nezákonné zahájení trestního stíhání obviněného, které bylo umocněno jeho nezákonným pobytem ve vazbě majícím za následek porušení ústavně zaručeného práva na osobní svobodu.

[130] S těmito závěry se kárný soud ztotožňuje i v nyní posuzované věci, je ovšem třeba vzít v úvahu i to, že nyní posuzovaný skutek kárně obviněného soudce je odlišný od jednání státní zástupkyně, v němž jiný kárný senát tohoto soudu shledal kárné provinění. JUDr. Č. nelze samozřejmě vinit z toho, že bylo v dané věci zahájeno a vedeno trestní stíhání, jeho role v tomto přípravném řízení trestním byla skutečně omezena pouze na rozhodování o vazbě, přičemž je nutno také zohlednit, že se proti jeho usnesení obě strany vzdaly práva stížnosti a z tohoto důvodu předmětné vazební usnesení neobsahuje v souladu s trestním řádem odůvodnění.

[131] Lze také souhlasit s obhajobou v tom, že je třeba přihlížet k odlišné roli státního zástupce a soudce nejen při rozhodování o vazbě, ale k jejich odlišnému postavení v trestním řízení vůbec. Soudce není vázán pokyny nejvyššího státního zástupce, jejichž porušení konstatoval kárný soud v citované související věci, ale v souladu s čl. 95 Ústavy ČR je vázán pouze zákonem a je při výkonu své funkce dle čl. 82 Ústavy plně nezávislý, přičemž právě nezávislost jeho rozhodování je prvořadou hodnotou, kterou je kárný soud povinen ve své rozhodovací činnosti respektovat a chránit.

[132] Na druhé straně úlohu ani odpovědnost soudce při rozhodování o vazbě, tedy o zbavení osobní svobody obviněného, nelze v žádném případě bagatelizovat. Podle čl. 8 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a navazujícího § 73b trestního řádu je skutečně jediným orgánem oprávněným rozhodovat o vzetí obviněného do vazby soud, resp. v přípravném řízení soudce, který tak činí na návrh státního zástupce.

[133] Ustanovení § 67 trestního řádu v této souvislosti jako podmínku vzetí obviněného do vazby stanoví, že doposud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že skutek, jehož se trestní stíhání týká, se stal, vykazuje znaky konkrétního trestného činu a obviněná osoba je z jeho spáchání důvodně podezřelá. Komentář k trestnímu řádu k citovanému ustanovení uvádí, že „[s]tátní zástupce vykonávající dozor v přípravném řízení je proto vždy povinen před podáním návrhu na uvalení vazby přezkoumat zákonnost a odůvodněnost zahájení trestního stíhání (§ 160 odst. 1) a jako orgán veřejné žaloby v trestním řízení musí vést policejní orgán k nápravě nesprávných či neúplných usnesení o zahájení trestního stíhání. Také soudce musí při rozhodování o vazbě posuzovat důvodnost zahájení trestního stíhání, a to jako předběžnou otázku podle § 9 odst. 1 trestního řádu. Není přitom oprávněn jakkoli upravovat popis skutku, pro nějž je obviněný stíhán, a musí vycházet z jeho popisu, jak je uveden v usnesení o zahájení trestního stíhání. [...] Zjistí-li soud při rozhodování o vazbě, že trestní stíhání obviněného je nedůvodné, nemůže zastavit trestní stíhání ani dát závazný pokyn pro další postup v přípravném řízení. Důsledky plynoucí ze závěru soudu, že obvinění není důvodné, se projeví pouze v tom, že obviněný bude propuštěn na svobodu, anebo tím, že do vazby nebude vzat (shodně náleží II. ÚS 347/96). Závěr o tom, že skutek, pro který bylo sděleno obvinění, byl spáchán ve smyslu § 67, lze při rozhodování o vazbě činit i ze záznamů opatřených před zahájením trestního stíhání, např. z protokolů o vysvětlení, která nemají povahu neodkladného nebo neopakovatelného úkonu (R 48/2001). Při hodnocení důkazů, které má soud k dispozici, postupuje podle § 2 odst. 6, přičemž pro rozhodnutí o vazbě postačí, pokud na jejich základě dospěje k závěru, že obviněný je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, pro který je stíhán. S ohledem na stadium trestního stíhání samozřejmě nelze vyžadovat konečné a zcela jednoznačné úsudky. Rozhodování o vazbě totiž nelze chápat jako rozhodování o vině či nevině obviněného, nýbrž jako zajišťovací institut sloužící k dosažení účelu trestního řízení“ [DRAŠTÍK, Antonín. *Trestní řád: komentář. I. díl, (§ 1 až 179h)*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. Komentáře Wolters Kluwer. Kodex. Citováno z databáze ASPI dle právního stavu ke dni 1. 5. 2017.]

[134] Zásadní podmínkou, aby bylo možné považovat právní pochybení JUDr. Č., k němuž v uvedené věci nepochybně došlo, za kárné provinění ve smyslu zmiňované judikatury, tedy je, že musí být v posuzované věci prokázáno, že zákonné podmínky vazby zjevně nebyly dány a že tudíž soudce v dané věci pochybil hrubým způsobem, tedy postupoval ve zjevném rozporu se zněním zákona, případně s ustálenou judikaturou, aniž by takový postup řádně odůvodnil, a zároveň musí nastat dostatečně závažný následek takového jednání, který nelze dostatečně odčinit postupem nadřízeného soudu na základě příslušného opravného prostředku, tedy stížnosti. Takový následek v této věci nepochybně nastal, jak konstatoval již kárný senát pro věci státních zástupců, neboť nejenže stížnost proti předmětnému usnesení o vazbě nebyla podána, ale i kdyby hypoteticky podána byla, neměla by odkladný účinek (viz § 74 trestního řádu), a tudíž by omezení osobní svobody obviněného po určité (byť třeba kratší) období nezabránila.

[135] Nelze přitom souhlasit s argumentací obhajoby, dle níž není kárný senát oprávněn posuzovat v nyní projednávané věci jednání kárně obviněného, neboť příslušné usnesení o vzetí obviněného do vazby nebylo napadeno žádným opravným prostředkem a je tak nadále pravomocné. K uvedenému lze poznamenat, že kárný senát samozřejmě nemá pravomoc dotčené usnesení zrušit ani vyloučit jeho případné právní účinky, které ostatně již byly fakticky konzumovány propuštěním obviněného Ch. z vazby, je však dle zákona č. 7/2002 Sb. oprávněn a současně i povinen posoudit, zda se kárně obviněný svým zaviněným jednáním dopustil kárného provinění dle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, jež je mu vytýkáno kárným návrhem. Předmětem kárného řízení v nyní projednávané věci tedy není přímý přezkum dotčeného usnesení o vzetí obviněného do vazby a kárný soud se zde nemůže zabývat ani otázkou, zda a případně jakým způsobem by se obviněný Ch. mohl domáhat náhrady škody či nemateriální újmy za nezákonnou vazbu, ale musí se v otázce viny za vytýkané kárné provinění soustředit výhradně na to, zda JUDr. Č. při vydání tohoto usnesení porušil své zákonné povinnosti a zda toto porušení dosahuje intenzity kárného provinění. Jiná situace by nastala, pokud by předmětné rozhodnutí JUDr. Č. naopak přezkoumal vyšší soud a konstatoval, že se pochybení, jež by mu byla vytýkána rovněž kárným návrhem, nedopustil. Takovým rozhodnutím o předběžné otázce by byl potom kárný soud vázán (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 25. 6. 2015, č. j. 11 Kss 1/2015 – 85). Tak tomu ovšem v nyní posuzované věci nebylo.

[136] Pokud jde tedy o výše zmiňovanou podmínku kárné odpovědnosti za právní pochybení soudce, tedy zjevnou nezákonnost, kárný senát se domnívá, že je splněna u druhého z trestných činů, z nichž byl P. Ch. obviněn, neboť „*přechín únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou podle § 200 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, spáchaný ve formě přípravy dle § 20 odst. 1 tr. zákoníku*“ trestní zákoník skutečně nezná, a pokud JUDr. Č., i přes zjevnou společenskou závažnost jednání, jehož se měl obviněný Ch. v této souvislosti dopustit, a jeho problematické chování během vazebního zasedání, toto hrubé pochybení policejního orgánu a státní zástupkyně při rozhodování o vazbě neodhalil, dopustil se obdobného pochybení.

[137] U právní kvalifikace prvního ze skutků, jichž se měl dopustit obviněný Ch., už ovšem tak jednoznačný závěr dle názoru tohoto kárného senátu přijmout nelze. Kárný senát souhlasí s tím, že pokud by předmětné usnesení o vazbě posuzoval na základě stížnosti nadřízený soud, toto usnesení by ani ohledně právní kvalifikace prvního skutku jakožto trestného činu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku neobstálo, neboť se jednalo o jednorázové působení, které nemělo dostatečnou závažnost a intenzitu, aby bylo schopno vyvolat stejně závažné následky u nezletilé jako působení dlouhodobé či opakované (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2007, sp. zn. 8 Tdo 1276/2007, ze dne 15. 12. 2011, sp. zn. 8 Tdo 1523/2011, ze dne 14. 1. 2015, sp. zn. 4 Tdo 1628/2014, ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 4 Tdo 630/2015, ze dne 9. 12. 2015, sp. zn. 6 Tdo 1398/2015, či ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. 7 Tdo 1438/2016, a rovněž rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 19. 10. 1979,

pokračování

sp. zn. 1 Tz 51/79). Nicméně státní zástupkyně provádějící dozorovou činnost ve svém rozhodnutí o zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání, kárný senát 12 Ksz ve svém citovaném kárném rozhodnutí, jakož i návrhové v kárném návrhu závěr o nezákonnosti uvedené právní kvalifikace skutku obviněného skutečně odvozuje pouze z judikatury, přičemž neuvádějí žádný judikát, který by zcela jednoznačně a explicitně vylučoval, že právě zaslání fotografie nezletilé daného obsahu, byť jednorázové, není dostatečně intenzivním zásahem do mravního vývoje dítěte, aby byla naplněna skutková podstata daného trestného činu. Při respektování požadavku zdrženlivosti kárného soudu při hodnocení právního názoru či jiného možného právního pochybení soudce, který vyplývá ze zmiňované kárné judikatury a který je nezbytný pro zachování ústavního principu soudcovské nezávislosti, dle názoru kárného senátu nelze jednoznačně konstatovat, že by JUDr. Č. při rozhodování o vazbě v souvislosti s právní kvalifikací uvedeného skutku, z jehož spáchání byl P. Ch. podezřelý, hrubě pochybil.

[138] Důležitou skutečností však také je, jak upozorňuje rovněž kárný návrh, že v případě stíhání pouze pro přečin ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku by nebylo dle § 68 odst. 2 trestního řádu možné vzít obviněného Ch. do vazby (nejde o úmyslný trestný čin, u něhož horní hranice trestní sazby u trestu odnětí svobody převyšuje 2 léta), pokud by ovšem nebyly dány okolnosti uvedené v § 68 odst. 3 nebo 4 trestního řádu. Z důkazů, které kárný soud provedl při jednání, nevyplývá, že by v dané trestní věci měla nastat některá z okolností uvedených v § 68 odst. 3 trestního řádu. V návrhu státní zástupkyně na vzetí obviněného Ch. do vazby není zmínka ani o tom, že by ve věci měla být splněna podmínka dle § 68 odst. 4 trestního řádu, podle něhož se omezení uvedená v odstavci 2 pro úmyslný trestný čin neužijí, jestliže je dán důvod vazby uvedený v § 67 písm. c) trestního řádu (což bylo shledáno v předmětné věci), ovšem zároveň s přihlédnutím k povaze takového trestného činu musí vzetí do vazby vyžadovat účinná ochrana poškozeného, zejména ochrana jeho života, zdraví, nebo jiného obdobného zájmu. Ani v samotném vazebním usnesení vydaném JUDr. Č. žádná taková úvaha obsažena není, už jen z toho důvodu, že toto usnesení, jak už bylo řečeno, neobsahuje odůvodnění. Pokud snad měl JUDr. Č. v úmyslu se v daném ohledu odchýlit od návrhu na vzetí do vazby, a shledat podmínky vazby pouze na základě skutku obviněného kvalifikovaného jako přečin ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku při použití § 68 odst. 4 trestního řádu, měl povinnost takové závěry v usnesení o vazbě řádně uvést a odůvodnit i přesto, že jinak byly splněny podmínky § 136 odst. 3 trestního řádu pro vyhotovení zjednodušeného usnesení. Je třeba také poznamenat, že ani ve výroku předmětného usnesení o vazbě JUDr. Č. nezmiňuje, že by postupoval rovněž podle § 68 odst. 4 trestního řádu, naopak uvádí v něm vedle příslušného vazebního důvodu pouze § 68 odst. 1 trestního řádu.

[139] Kárný senát zdůrazňuje, že jinak by posuzoval situaci, pokud by JUDr. Č. vyjádřil v usnesení o vazbě právní názor byť i odporující dosavadní judikatuře k výkladu § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, který by však řádně odůvodnil, a zároveň by odůvodnil rovněž použití § 68 odst. 4 trestního řádu. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo; naopak lze mít za to, že si JUDr. Č. názor na právní kvalifikaci obou skutků, pro něž byl obviněný stíhán, ani na s tím související podmínky vazby uvedené v § 67 a § 68 trestního řádu vůbec nevytvořil a tedy tyto nezbytné zákonné podmínky vazby vůbec neposoudil.

[140] Za dané situace dospěl kárný senát k závěru, že dané usnesení o vazbě lze považovat za zcela zjevně nezákonné a lze tudíž v souladu s citovanou judikaturou konstatovat, že se kárně obviněný v souvislosti s vydáním tohoto usnesení dopustil hrubého pochybení, jestliže vyhověl návrhu státní zástupkyně na vzetí obviněného do vazby, aniž by podmínky vazby řádně přezkoumal a zjistil, že zcela zjevně nebyly dány, přičemž na základě tohoto pochybení strávil obviněný nezákonně ve vazbě 12 dní. Kárně obviněný soudce přitom porušení svých povinností zavinil, byť ve formě nevědomé nedbalosti. Kárně obviněný totiž nevěděl, že svým jednáním

může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, když přehlédl, že zcela zjevně nebyly splněny podmínky vazby, avšak vzhledem ke své funkci a zkušenostem trestního soudce o těchto skutečnostech nepochybně vědět měl a mohl.

[141] Kárný soud tedy nemá v nyní posuzované věci pochybnosti o tom, že kárně obviněný zaviněným jednáním spočívajícím ve vydání zjevně nezákonného rozhodnutí o vazbě porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, čímž spáchal kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

V. d) Úvahy kárného soudu o uložení kárného opatření

[142] Pokud jde o uložení kárné opatření za skutek, v němž kárný senát shledal kárné provinění, vzal kárný soud na jedné straně ve shodě s citovanou judikaturou v úvahu typovou závažnost daného pochybení zasahujícího do základního práva na osobní svobodu, jakož i to, že obviněný strávil ve vazbě relativně dlouhou dobu, konkrétně 12 dní.

[143] Přitěžující okolností je rovněž to, že se JUDr. Č. dopustil dalšího kárného provinění po té, co byl již rozhodnutím tohoto soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 13 Kss 1/2015 – 112, kárně postižen, byť za skutek, který nesouvisí s kárným proviněním v nyní posuzované věci.

[144] Z výtek, které byly JUDr. Č. uděleny dle § 88a zákona o soudech a soudcích, a u nichž vzhledem k datu jejich udělení není možné v jeho prospěch analogicky použít § 24 zákona č. 7/2002 Sb. o zahlazení kárného postihu, je třeba zmínit tu, která mu byla tehdejšími předsedou Okresního soudu v Teplicích udělena v roce 2014 za to, že o propuštění obžalovaného z vazby rozhodl po uplynutí nejvýše přípustné doby vazby opožděně o 20 dnů. V nyní posuzované věci se tedy nejedná o první pochybení kárně obviněného související s rozhodováním o vazbě.

[145] Na straně druhé svědčí kárně obviněnému některé polehčující okolnosti, především skutečnost, že se na uvedených pochybeních podílely i další orgány činné v trestním řízení, tedy příslušný policejní orgán a zejména státní zástupkyně, která podala návrh na vzetí obviněného do vazby a již byla v této souvislosti kárně postižena. Obdobně jako v uvedené věci sp.zn. 12 Ksz 1/2017 nemohl ani v nyní posuzovaném případě kárný soud odhlédnout od závažnosti skutků, pro které byl obviněný Ch. stíhán, jakož ani od obsahu jeho výslechu v průběhu vazebního zasedání, neboť tyto skutečnosti nepochybně přispěly k jeho vzetí do vazby, byť zjevně nezákonnému. Na tyto skutečnosti poukazovala rovněž obhajoba a kárným senátem byly zohledněny, ovšem výlučně v rámci úvah o uložení vhodného kárného opatření.

[146] Tak jako u předešlého kárného postihu JUDr. Č. ve věci sp. zn. 13 Kss 1/2015 přihlédl kárný soud rovněž k tomu, že se jedná o zkušeného soudce, který byl v minulosti, i přes vytýkané průtahy v některých jednotlivých věcech, pozitivně hodnocen též pro svou výkonnost. Zároveň je ovšem nutno dodat, že zmiňovanou dlouholetou zkušenost trestního soudce nelze v nyní posuzovaném případě jednoznačně přičítat pouze ve prospěch kárně obviněného, neboť tím spíše měl rozpoznat, že zákonné podmínky pro vzetí do vazby zcela zjevně nebyly dány.

[147] Za daných okolností kárný soud neshledal, vzhledem k tomu, že se kárně obviněný nedostavil k jednání kárného soudu a ani se během kárného řízení k vytýkanému kárnému provinění osobně nevyjádřil, že by bylo možné ve shodě s § 88 odst. 3 zákona o soudech a soudcích považovat samotné projednání jeho kárného provinění za postačující a tedy upustit od uložení kárného opatření, a kárný senát nepovažoval vzhledem k již uvedenému za dostačující z hlediska výchovného účelu sankce ani uložení kárného opatření ve formě dťuky. Ve shodě s kárným návrhovatelem se přiměřenou sankcí kárnému senátu jeví uložení kárného opatření

pokračování

ve formě snížení platu v dolní polovině zákonného rozpětí dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích, tedy snížení platu o 15 % na dobu čtyř měsíců. Toto kárné opatření se v souladu s § 88 odst. 5 zákona o soudech a soudcích vůči kárně postiženému soudci uplatní od prvního dne měsíce následujícího po dni právní moci rozhodnutí o uložení kárného opatření.

Poučení: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 6. září 2017

JUDr. Jakub Camrda, Ph.D.
předseda kárného senátu